X. évfolyam 19. szám
1954 május 6

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A TERVJELENTÉS MARGÓJÁRA

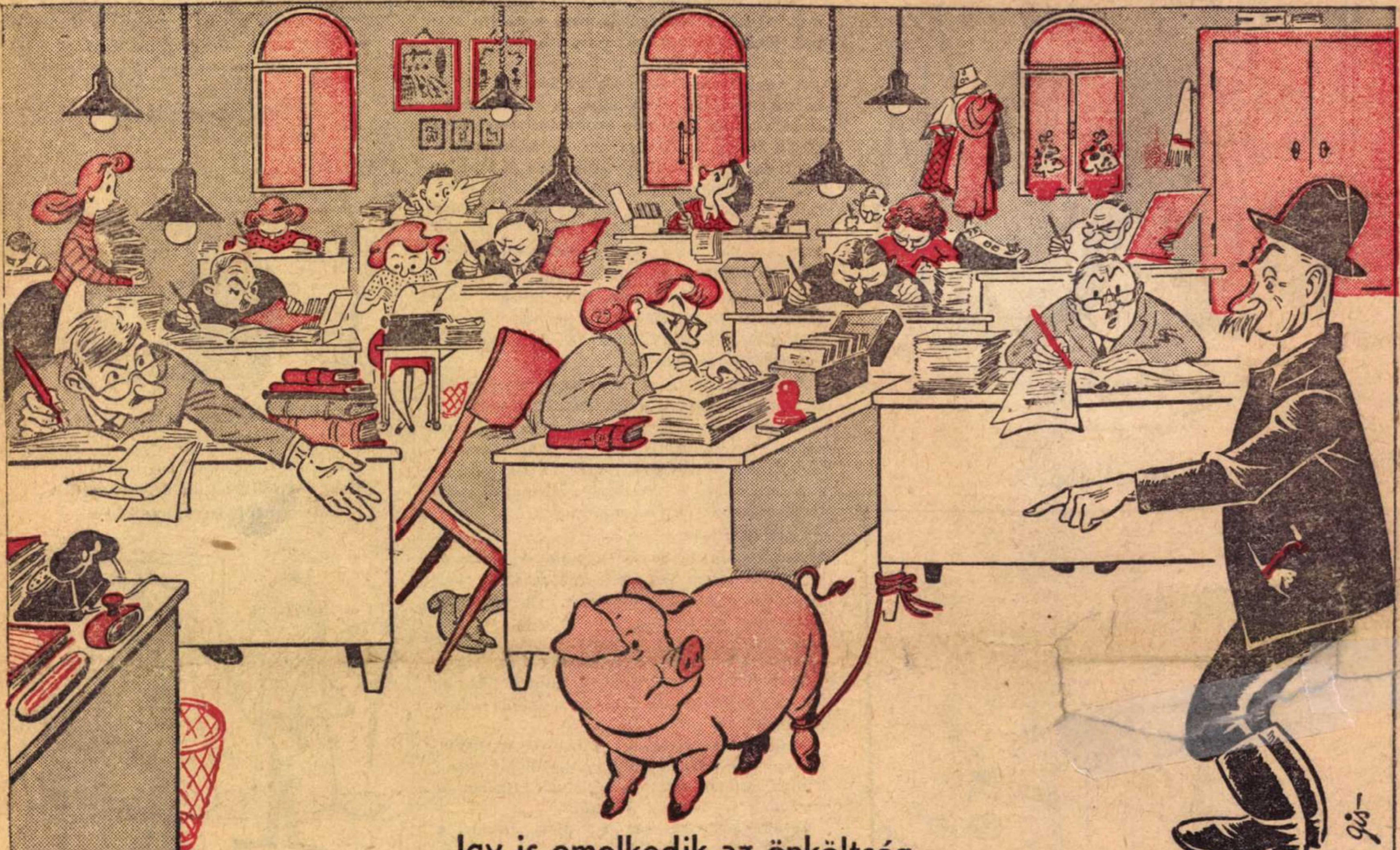

Igy is emelkedik az önköltség

— Mi ez? Szerencsemalac?
— Nem! Ezt adminisztráljuk!

SZÉP KIS MUNKASZERVEZÉS!

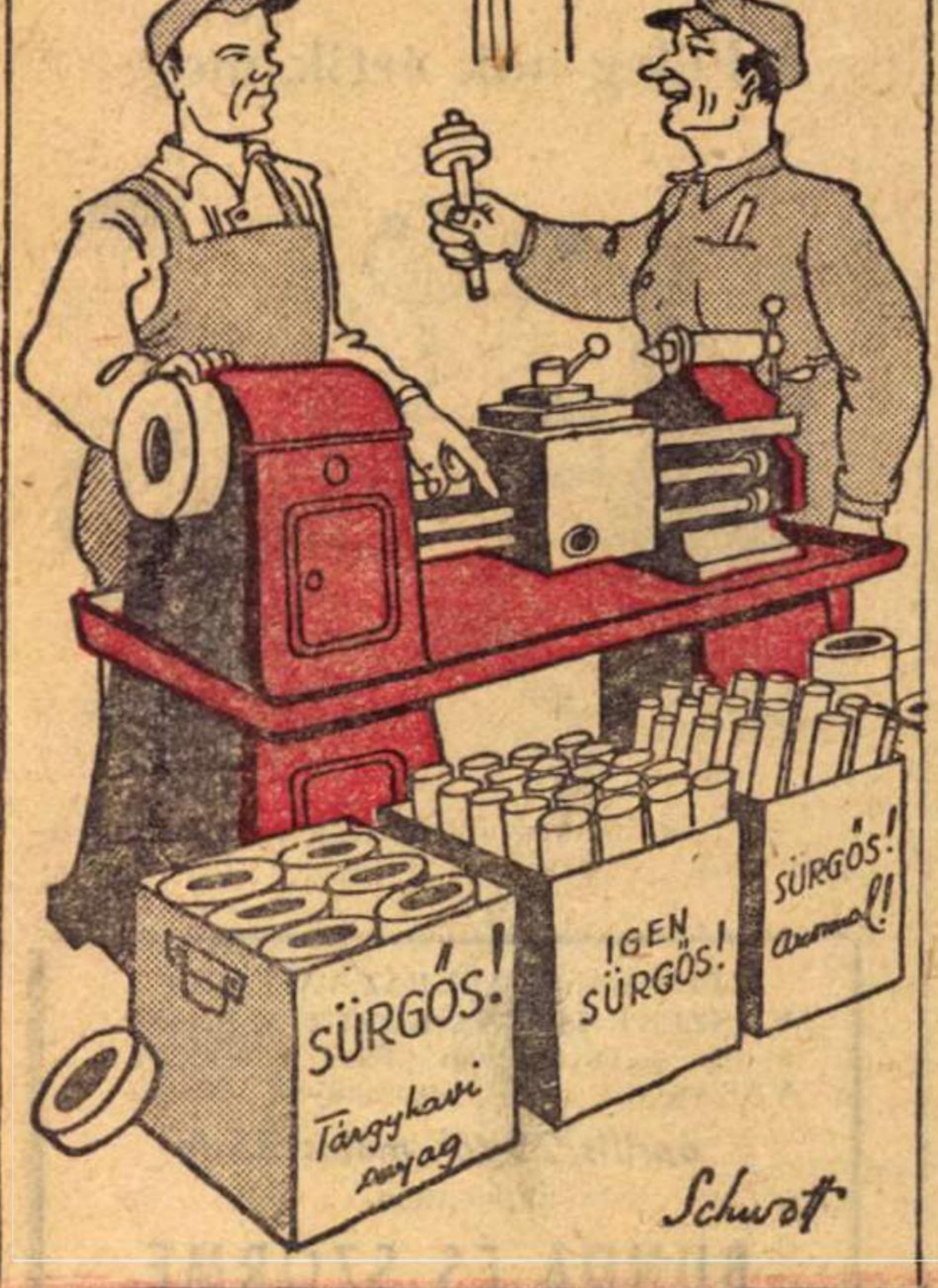
SÜRGŐS!
Tárgyhavi anyag
IGEN SÜRGŐS!
SÜRGŐS! Azonnal!
Schwott

— Azonnal lásson hozzá, ez a legsürgősebb!
— És mi lesz a többi sürgős munkával?
— Azok akkor voltak sürgősek, amikor hozták őket, szakikám!

LEGÉNYSZÁLLÁSON

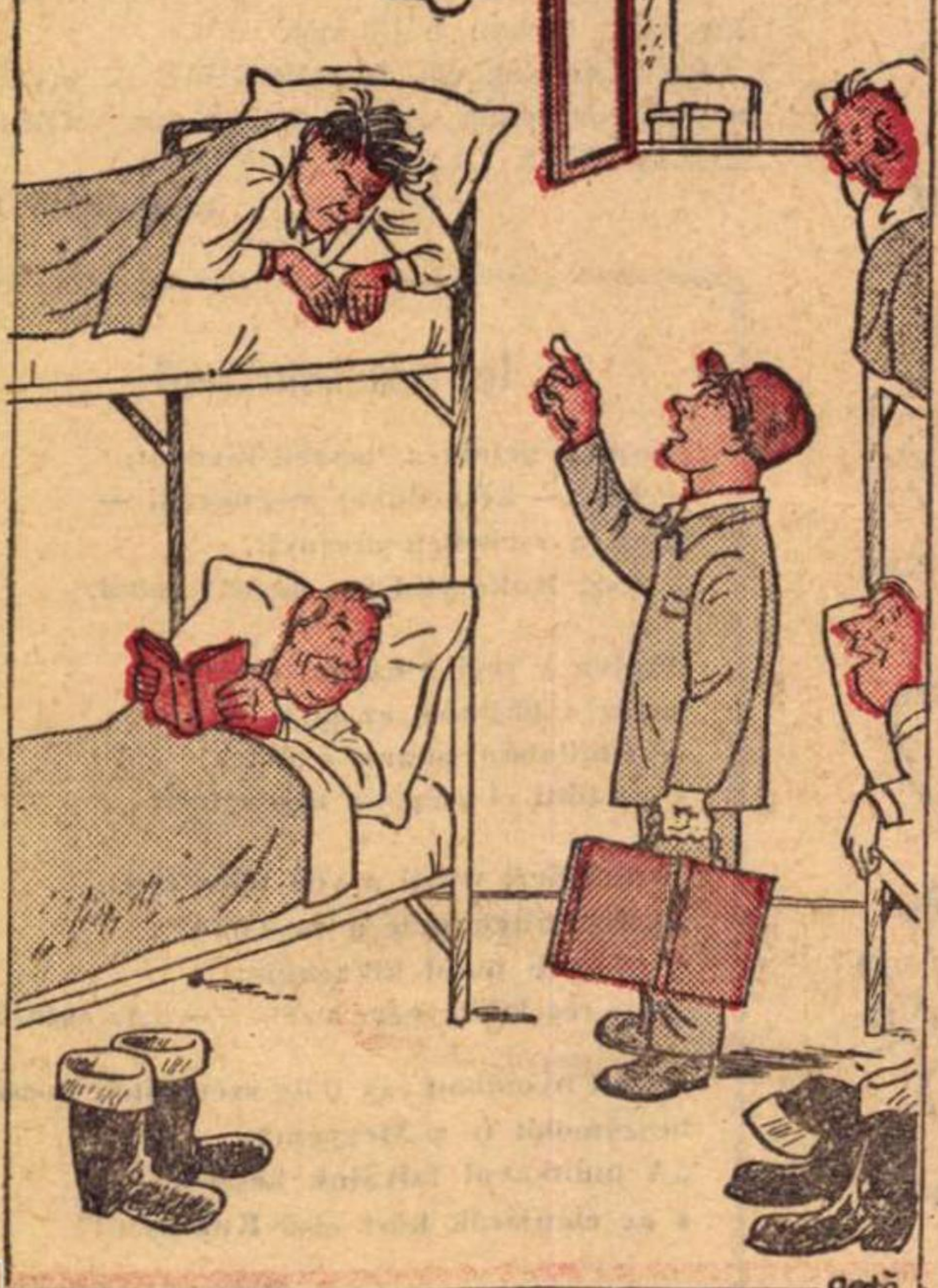

— Ezt a fekhelyet nekem utalták ki, szaktárs. Azt mondták, hogy maga a fejtőkalapács mellett szokott aludni...

MINŐSÉG, ÓH!

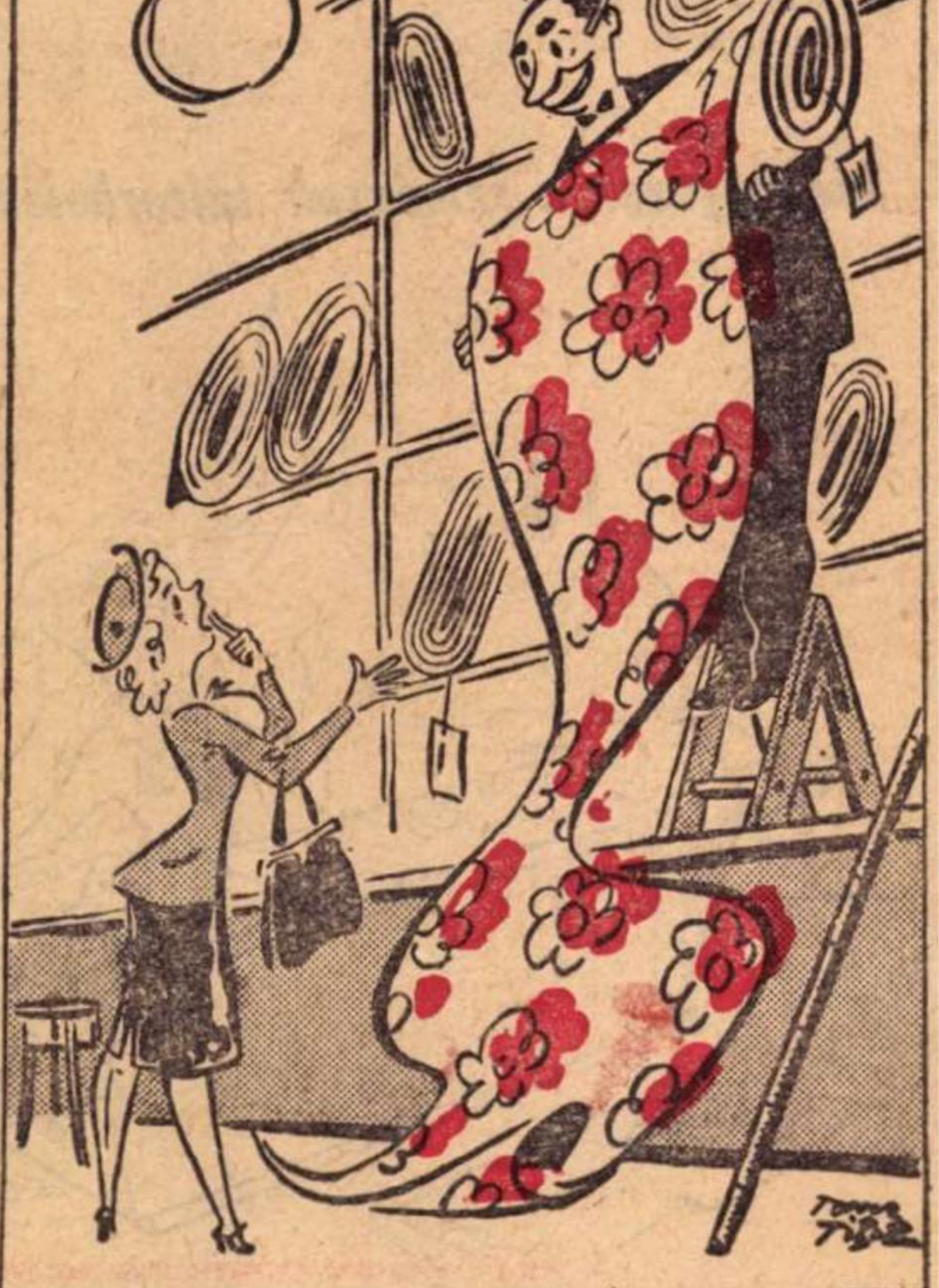

— És mit szól ehhez a mintához, asszonyom?
— De hiszen a szín félre van nyomva!
— Na és? Ez lesz a divat! ... Tízezer végem van belőle!

„Tapintatlan" genfi szálloda

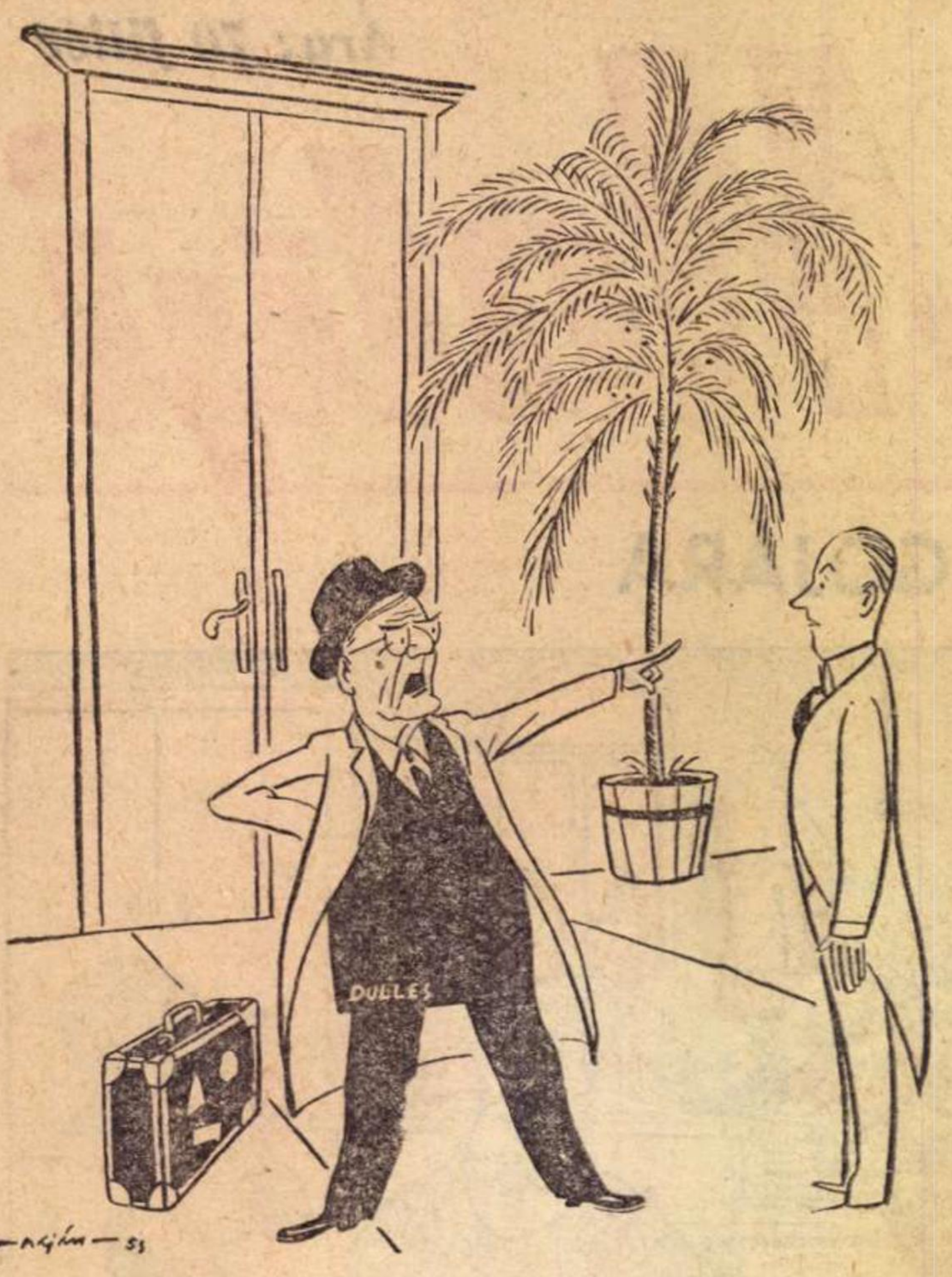

— Gondnok! Gondnok! Micsoda szemtelenség ez? Azonnal vitesse el ezeket az olajágakat az ajtóm elől!

Az önellátó

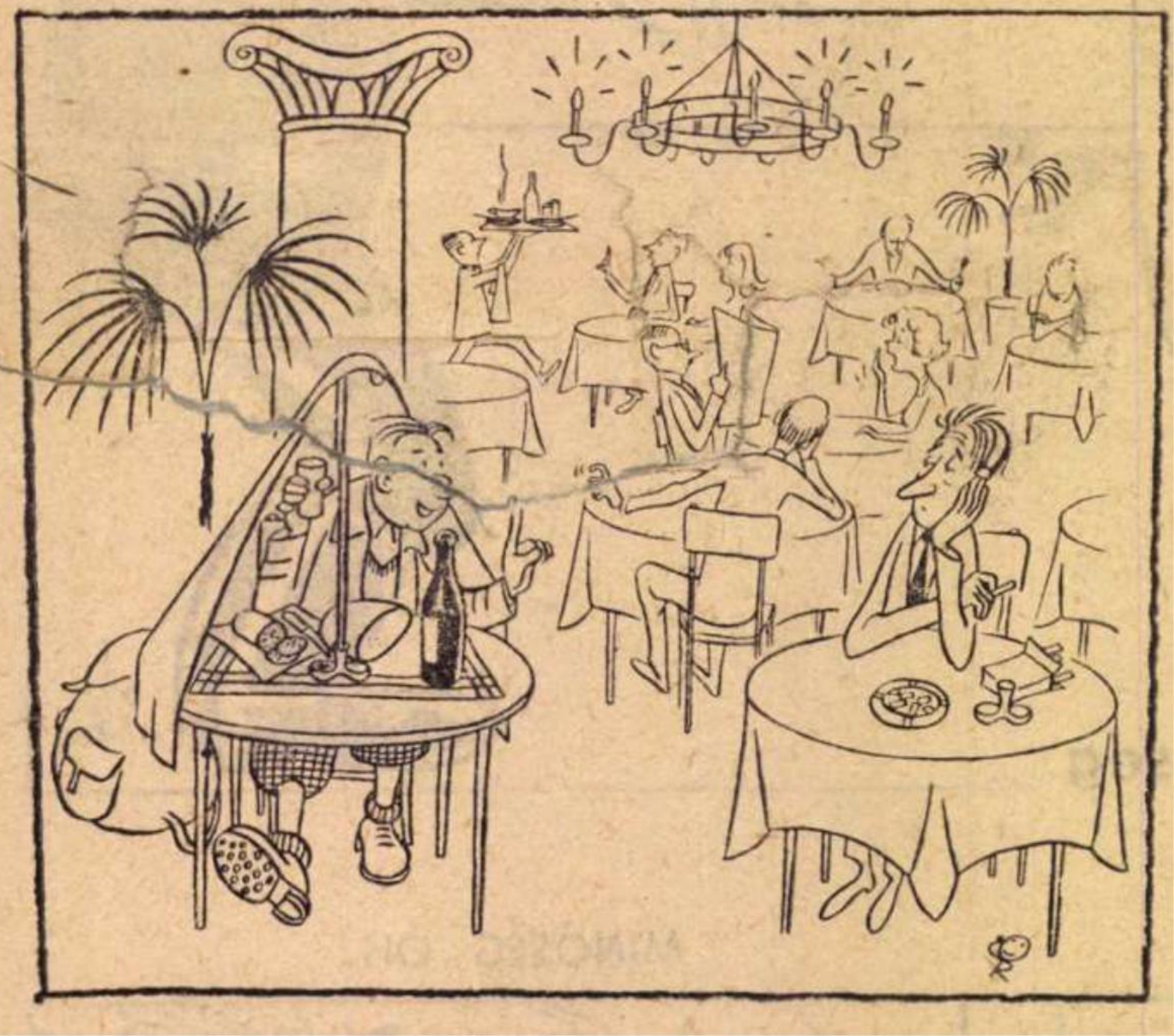

— Magát már kiszolgálták?
— Nem, de én felkészültem arra, hogy rossz a kiszolgálás.

Mégegyszer a színészek túlterheléséről

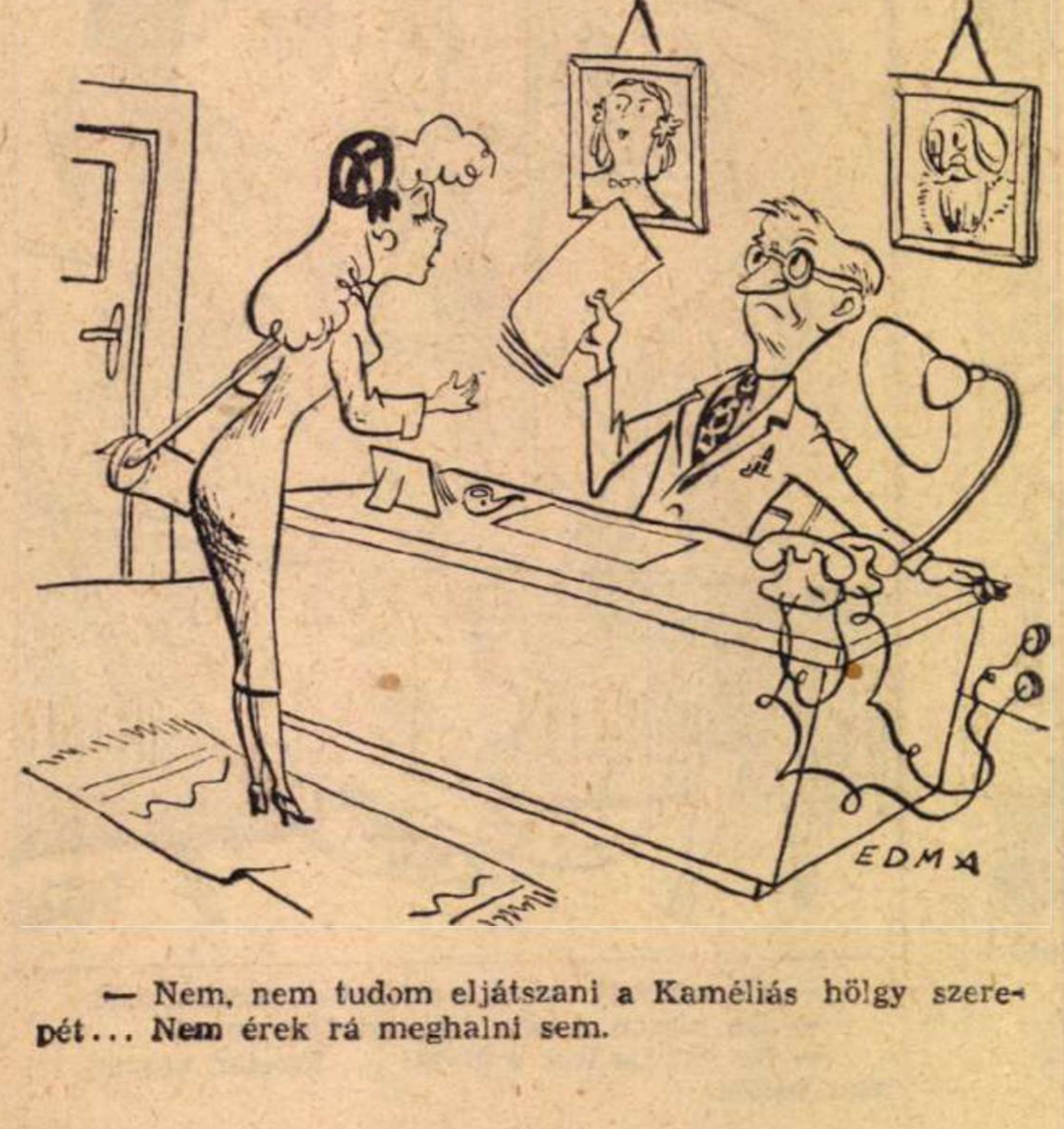

— Nem, nem tudom eljátszani a Kaméliás hölgy szerepét... Nem érek rá meghalni sem.

Kellemes szavak

Detroitban, George Brent szenátor résztvett az ottani Kereskedelmi Kamara évi közgyűlésén. Vegyen. Ebből még nem lett volna semmi baj. De beszélt is. Beszéljen. Ámde ezt mondta:

— Amerikában nincsen semmi baj. De annyiszor használják ezeket a kellemetlen szavakat, hogy „munkanélküliség", meg „depresszió", meg „válság", meg „háborús uszítás", meg „pénzszűke", hogy az embereknek elmegy az életkedvük.

Így a szenátor.

Tehát: nyargaljunk a szavakon, mert semmi más baj nincs Amerikában, csak a csúnya szavak. Ilyenek viszont sokan vannak.

Ezen igazán könnyű segíteni.

A válságot nevezzük mondjuk Lacinak. Aztán, ha azt mondjuk, kibírhatatlan ez a LACI, azon senki sem tud komolyan bosszankodni, ott egye meg a fene a Lacit, ahol van, ha kibírhatatlan, hát legfeljebb nem állunk szóba vele és kész.

A munkanélküliséget hívjuk mondjuk BOLDOGSÁGNAK és akkor, ha azt halljuk: „nagy méreteket ölt Amerikában a boldogság", hát csak örül az ember szive, mert a boldogságból a legnagyobb adagot is el lehet viselni.

A kizsákmányolást nevezzük röviden MOSOLYGÓS DERŰNEK, az éhezést nevezzük AMERIKAI ÉLETFORMÁNAK, ez sokkal jobban és szebben hangzik.

Az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság munkáját nevezzük BUJÓCSKÁNAK, a kommunistapereket hívjuk „hazafias tevékenységnek", a kinosan hangzó „dögvész", „pusztulás", „halál" szavakat becézzük „édes", „elragadó", „bűbájos"-nak és akkor mindjárt szebb és jobb lesz az élet Amerikában.

Hoover úr, akit nevezzünk röviden Mr. Hoovernek, az FBI főnöke, rémületben tartja az ország lakosságát. Ezt a félelmet, nevezzük röviden „félelem nélküli életnek" és akkor mindjárt másképpen hat a dolog.

A gangster-filmeket nevezzük „pedagógiai remekműveknek", a Coca-Colát hívjuk mától kezdve „üdítő italnak", ami jó minden betegség ellen és borotválkozás után, ha bekenjük vele a bőrünket.

A fasizmust nevezzük „ÖNVÉDELEMNEK", Németország felfegyverzését pedig hívjuk mától kezdve „muzsikának". Ez szép szó, kellemes és angolul is jól hangzik: („Music".)

Csak a szavakkal van baj? Hát játsszunk a szavakkal és ne nevezzük nevén a gyereket. McCarthyt, rosszhangzású neve helyett hívjuk mondjuk „CUKIBABÁNAK".

Persze ezekkel a szavakkal azért egy kis baj van.

Mert a LACI nem érinti a szenátorokat és nem érinti McCarthy urat sem, aki nemcsak szenátor, hanem milliomos is.

Ezért mi sok-sok BOLDOGSÁGOT kívánunk a szenátor úrnak, aki éljen sokáig az AMERIKAI ÉLETFORMA szerint.

Királyhegyi Pál

Egy rossz instruktorról

Brosúra, jelentés, beszéd-kivonat,
recept — kétkedőket megnyerni —
lapul a zsebében ezernyi.
S viszi Kukutyinba a párnás-vonat.

Okulva a régi hibákon, elébb
benéz a pajtába, az ólba,
— istállóban semmi a dolga,
s ott tölti el mégis a napja felét.

Megkérdezi végül a vén tehenészt:
„Felkészültek már a tavaszra?"
A jó öreg majd kikacagja:
„Már rég kihegyezve a zab..." — „Az egész?"

...S ott nyomban egy félig széthullott kocsin
beszámolót ír a Megyének:
„A munkával falvaink készek,
s az élenjárók közt első Kukutyin!"

Petrovácz István

Egyes FÉNYSZÖV-ök figyelmébe

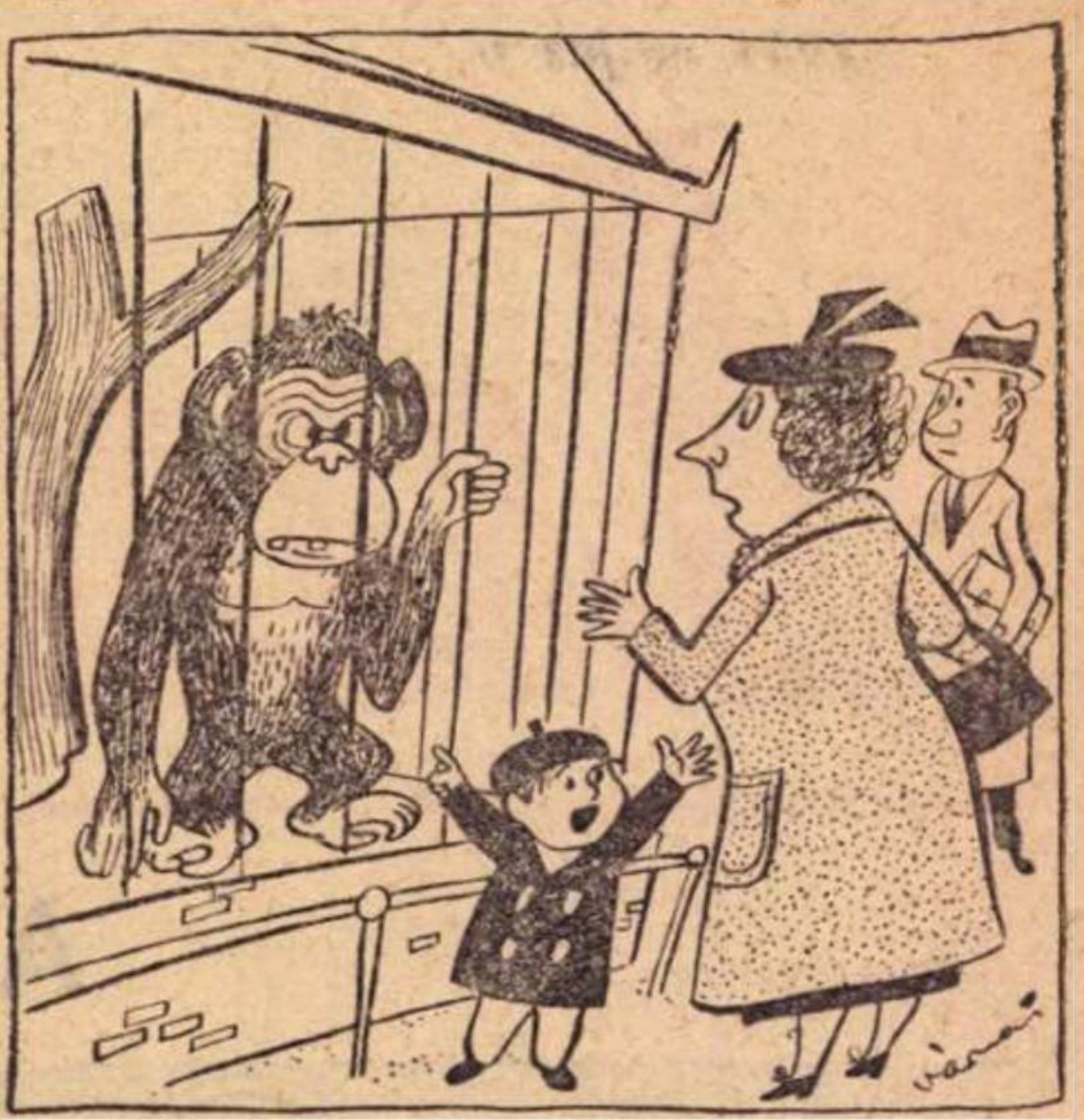

— Nézd mami, eleven igazolványkép!

Ibolya-szezon

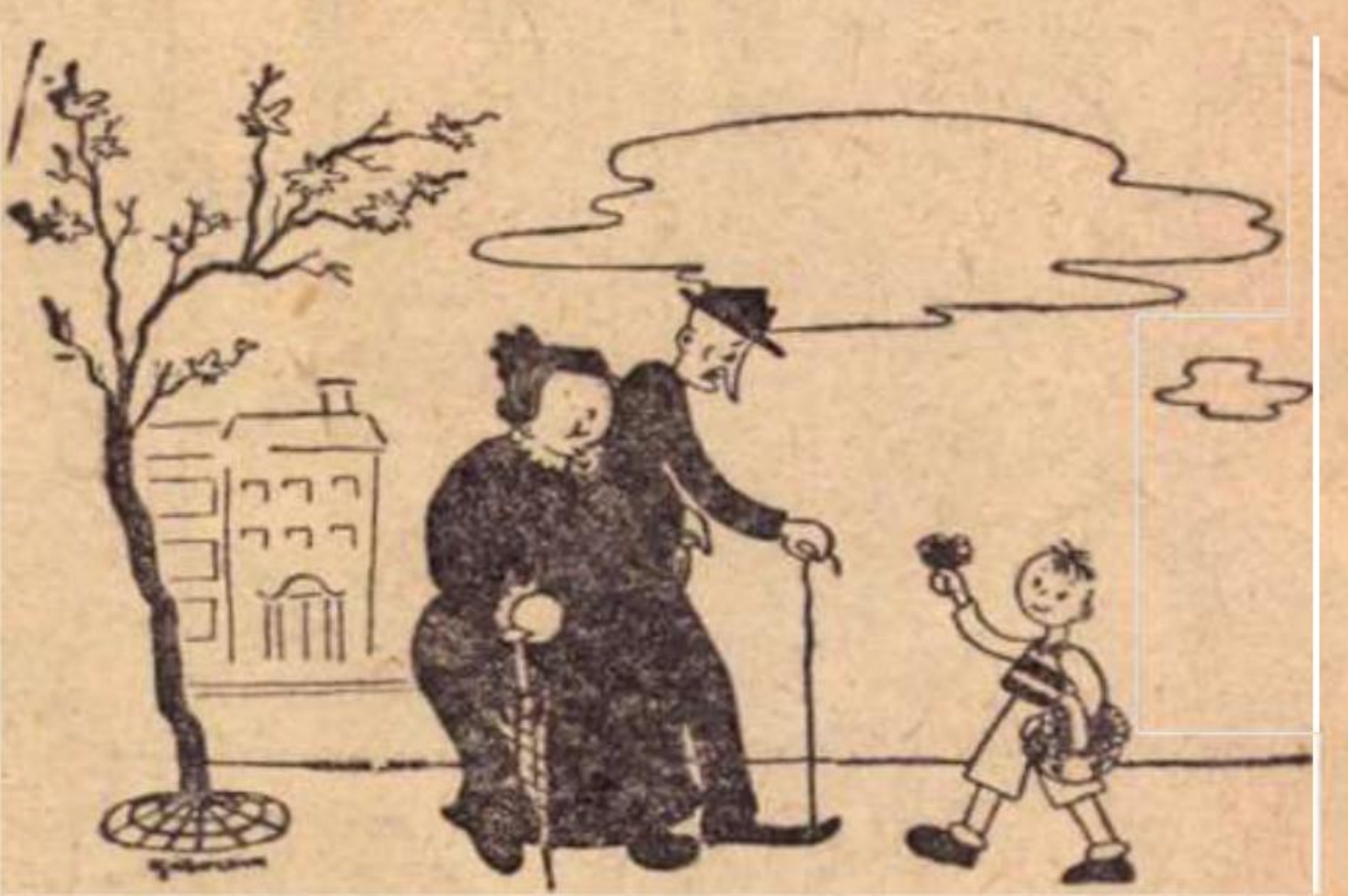

— Fiatalúr, vegyen a kisasszonynak...

Még mindig akad bürokrácia a rendelőintézetekben

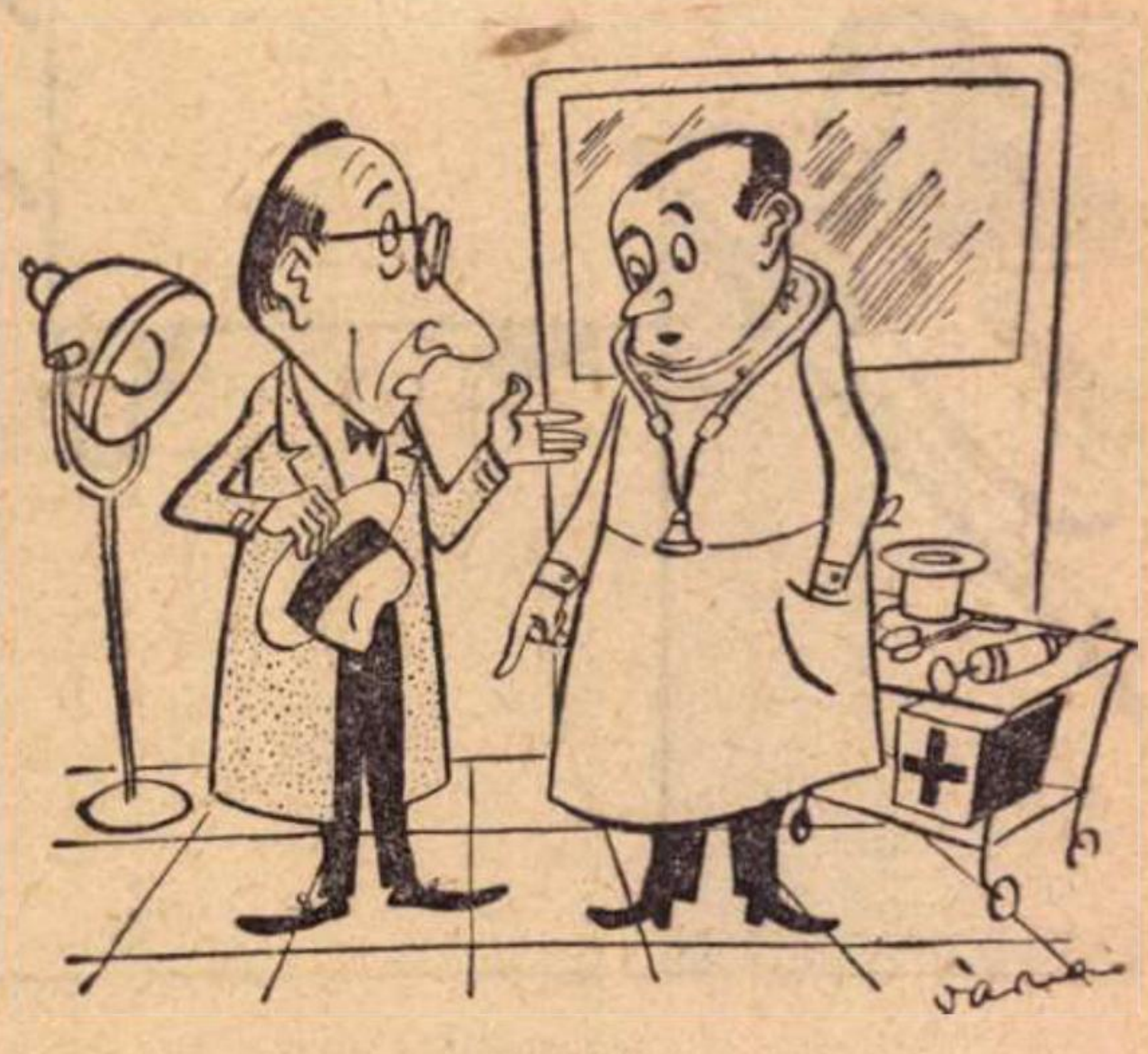

— Lúdtalpbetétért jött?
— Nem kérem, röntgenre jöttem, de annyit küldözgettek össze-vissza, hogy lúdtalpat kaptam...

Főleg nők értik meg

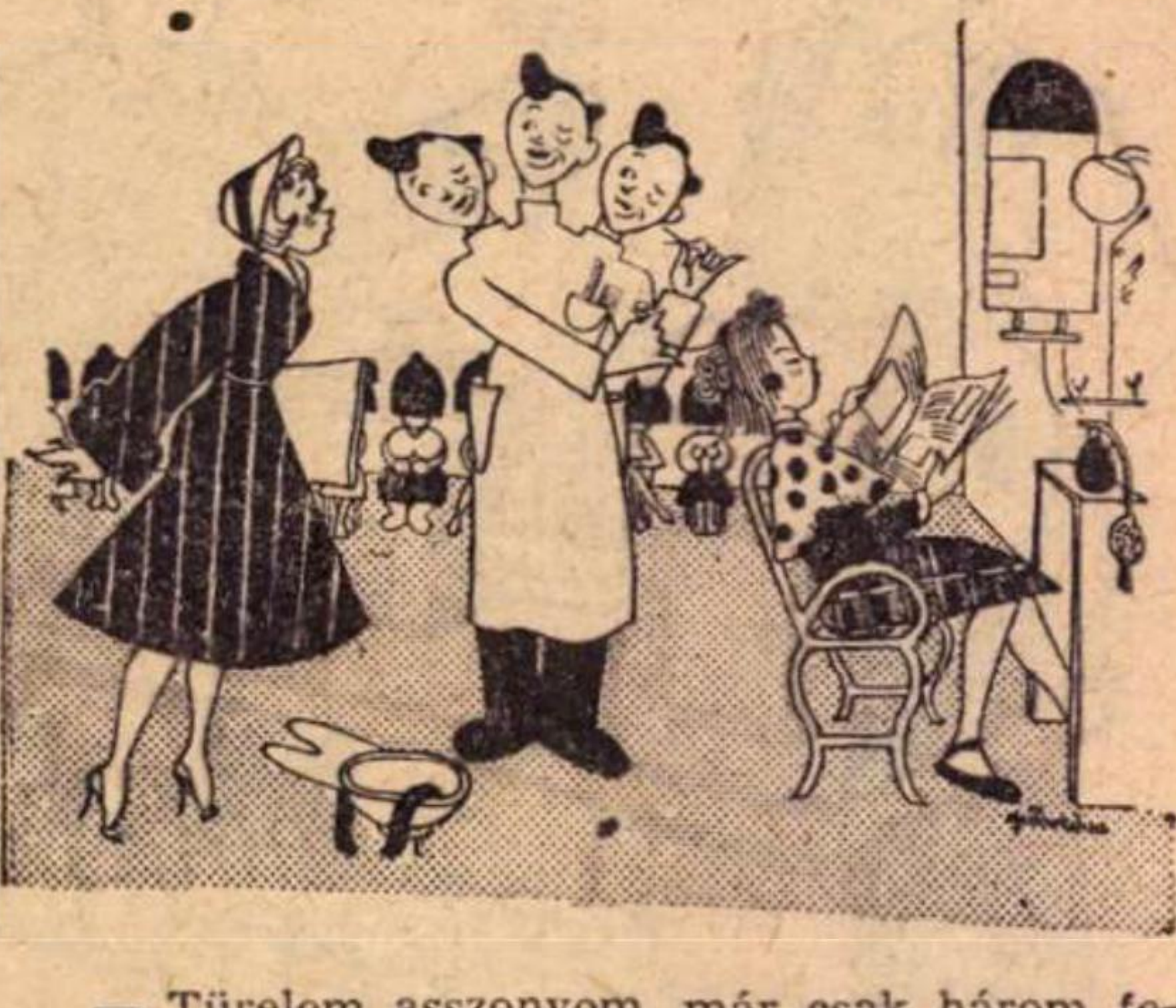

— Türelem asszonyom, már csak három fejem van!

A BIZOMÁNYI ÁRUHÁZ VÁLLALAT
V., SZENT ISTVÁN-KÖRÚT 5. SZÁM
alatti felvevőhelyén KÉSZPÉNZÉRT VÁSÁROL vagy bizományba átvesz
április 25-től, május 25-ig
mindenféle
BUNDA ÉS SZŐRME
árut

Három ötös

Bevallom őszintén: a kislányom az idén nem a legjobban tanul. Csak arra kérem önöket, hogy ne adják tovább. Most a gyerek kemény évvégi hajrába fogott; el kell ismernem, hogy bámulatraméltó vasakarattal egy pillanatra le nem teszi kezéből a tankönyvet. Könyvvel a kezében babázik, dominózik és ugrál; néha még könyvvel a kezében tanul is. Lelkiismeretességében odáig megy, hogy éjjel a feje alá teszi a könyvet; ennekfolytán otthonfelejti és hazaszalad érte. De ebben a megfeszitett évvégi hajrában sem feledkezik meg az édesanyjáról.

— Mit szeretnél anyák napjára, mamikám? — kérdezte.

— Egy jó kislányt — felelte nevelő célzattal a feleségem, aki már arra a kérdésre is tud nevelőhatású feleletet adni, hogy „Hány óra van?“

— Valami mást kérjél — mondta rövid gondolkozás után Margitka, ezzel bebizonyítva, hogy ismeri képességének határait.

— Egy pár ötöst — mondta a feleségem.

Margitka összeszorította a száját és komoran maga elé meredt. Aztán komoran bólintott:

— Megpróbálom.

A feleségem diadalmasan nézett rám. El kellett ismernem, hogy a pedagógiája helyesnek bizonyult. A gyerek attól a pillanattól kezdve nem babázott, nem dominózott és nem húzgálta barátnőinek a copfját, vagy legalábbis sokkal kisebb mértékben, mint eddig. A copf helyett a ceruzát ragadta meg; állandóan írt és számolt.

— Mi történt veled, Margitka? — kérdezte egyízben meghökkenve a sógorom, amikor látta, hogy a gyerek fel se néz a számolásból; első ijedelmében azt hitte, hogy beteg.

— A mami ötösöket kért anyák napjára — magyarázta meg Margitka.

— És meglesznek?

— Meg — mondta szilárdan Margitka. — Egész nap számolok.

Sógorom megsimogatta a gyerek fejét.

— Na! — tiltakozott Margitka. — Igazán ne tessék zavarni! Igy nem lehet dolgozni!

Lábujjhegyen lépkedtünk és suttogva beszéltünk. Egy óra mulva odajött hozzám a gyerek.

— Mindent kiszámitottam, apukám — súgta a fülembe. — Adjál 12 forintot. Annyi hiányzik még.

A hang szuggesztivitásának bűvöletében rögtön odaadtam a pénzt és meghatottság szorította össze a szívemet. Rögtön kitaláltam a gondolatát. Virágokkal akarja átnyujtani az ötöseit. Micsoda lelki finomság! Ha másból nem tudnám, hogy az én lányom, ebből az egy dologból is nyilvánvaló volna.

Anyák napján Margitka odaállt az anyja elé. Mindnyájan boldog szívdobogással lestük, hogy mit fog mondani.

— Három ötöst hoztam, mamikám — rebegte édesen szerény mosollyal. — Tizenkét forintot adott apu, két forintot Feri bácsi, kilencven fillért Kati néni és tíz fillért én…

És piruló büszkeséggel letett három ezüst ötöst az asztalra.

Gergely Miklós

„Szerény“ gazdák

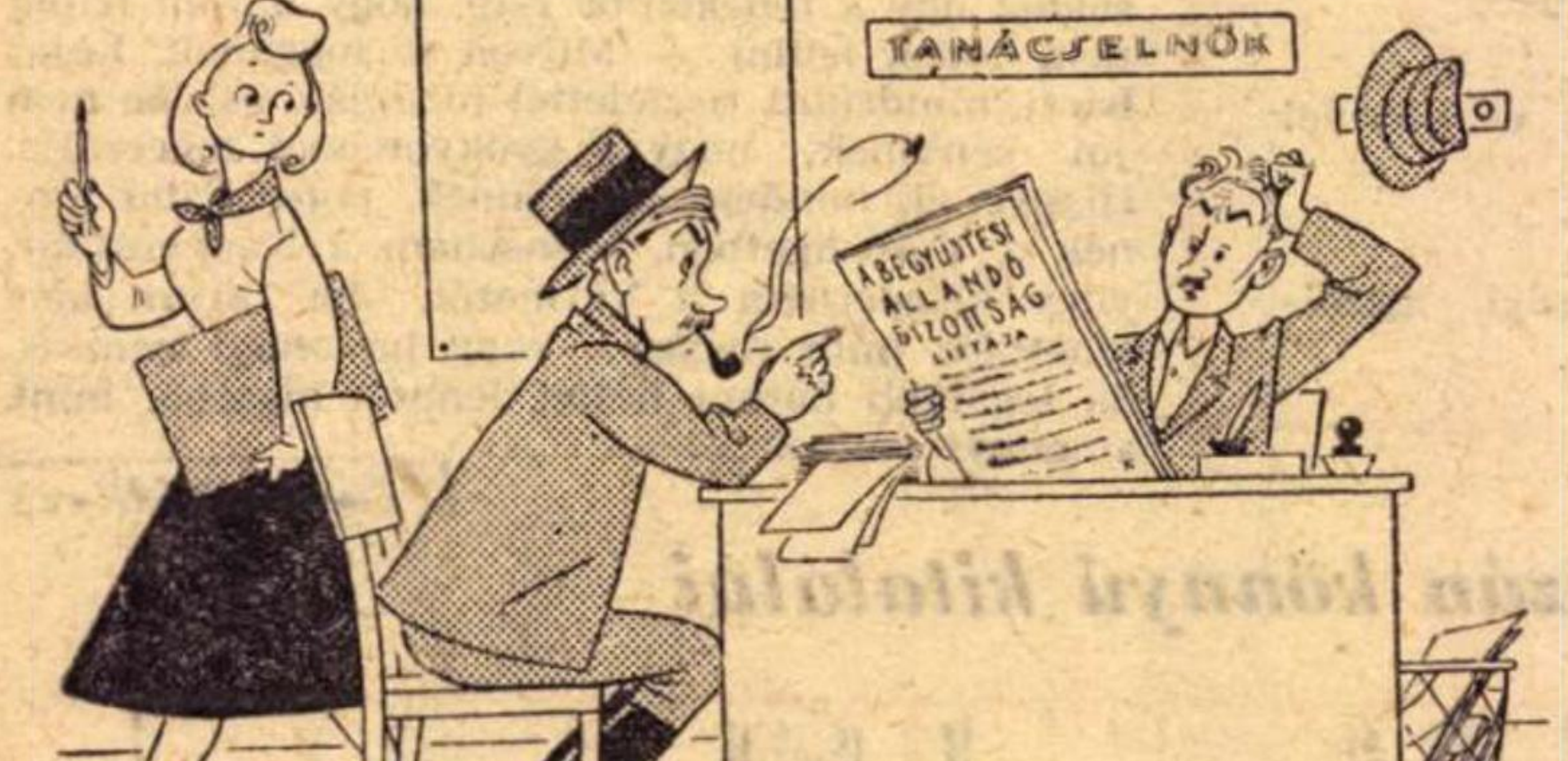
TANÁCSELNÖK
A BEGYÜJTÉSI ÁLLANDÓ BIZOTTSÁG LISTÁJA
gis-

— Miért maradt így el a község a begyüjtésben?
— Mert nagyon tisztelik magát, tanácselnök elvtárs. Nem akarják megelőzni a beadási listán…

* * *

„Gondos“ szállítás

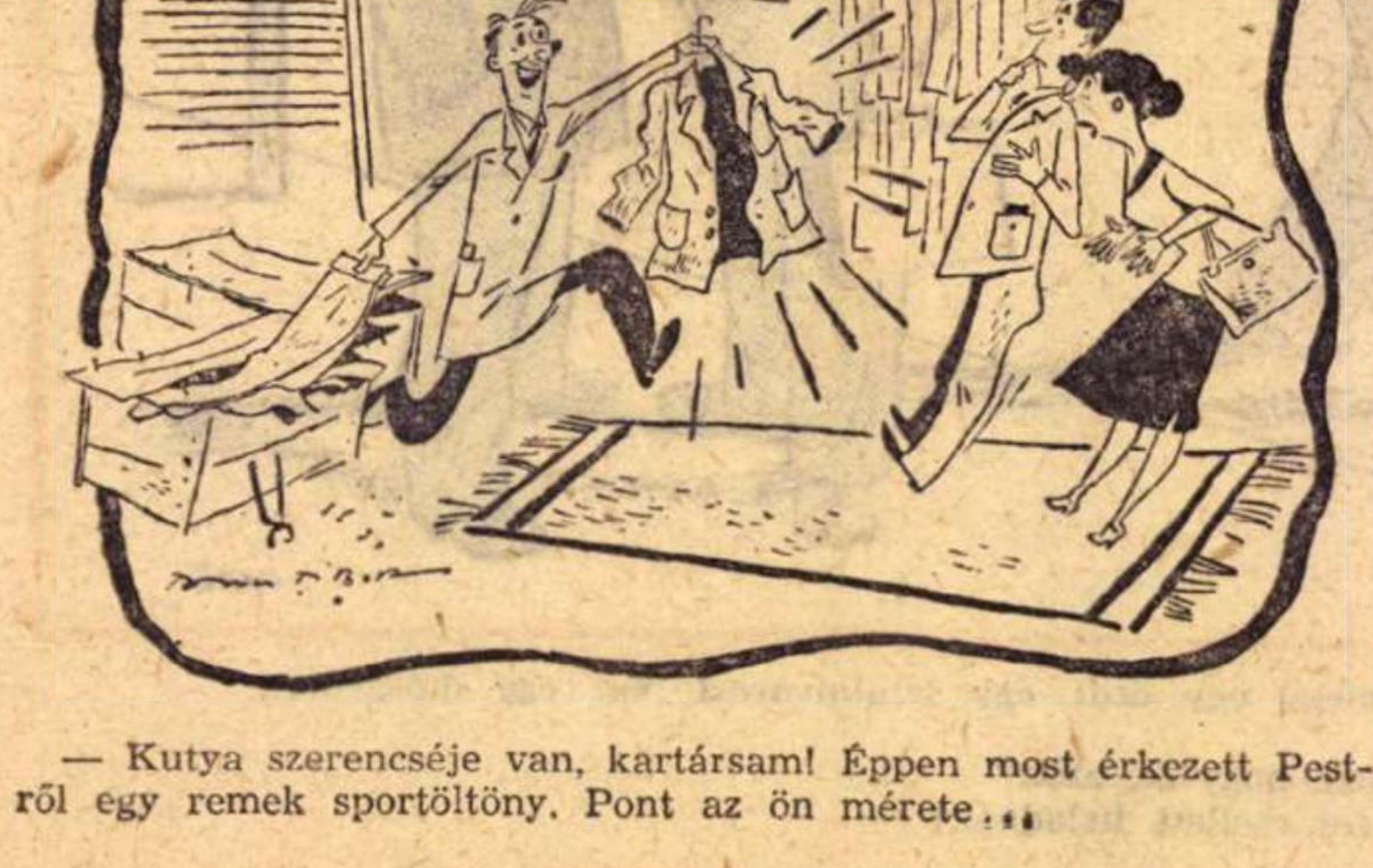

— Kutya szerencséje van, kartársam! Éppen most érkezett Pestről egy remek sportöltöny. Pont az ön mérete…

Sok bába közt elvész a gyerek…

Hat hivatal szól bele a szőlőkaró elosztásba és mégis — vagy éppen ezért? — nehézségek vannak az elosztásban.

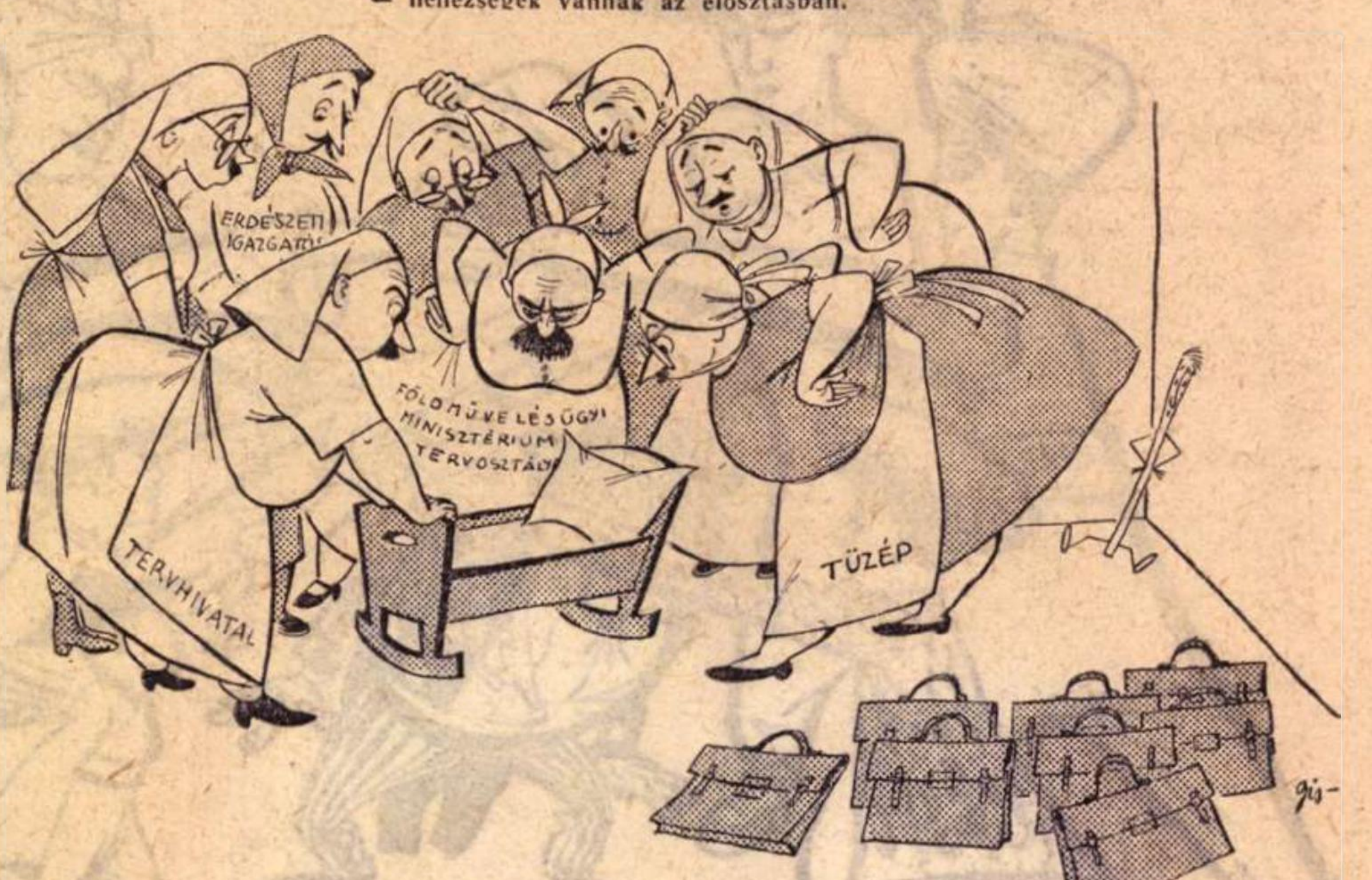

— Jaj, hol a gyerek?!
— Nem tudom! Most mit csináljunk?
— Hívjunk még két-három bábát!

Múlik az idő

ÍRTA: MIKES GYÖRGY

I.

Szereplők: Vőlegény és menyasszony, egy eszpresszóban.

Vőlegény (boldogan): Végre, végre, hogy itt vagy…

Menyasszony (ártatlan hangon): Késtem egy kicsit?… Pedig úgy siettem…

Vőlegény: Az a fontos, hogy itt vagy… mellettem…

Menyasszony: Képzeld el, mi történt velem… Jaj, most jut eszembe, mondd, mi lett a beadványoddal? Történt valami?

Vőlegény: Hagyd azt most, nem fontos… Azt meséld el inkább, hogy mi történt veled!

Menyasszony: Az történt, hogy jövök az ötös busszal…

Vőlegény (izgatottan): Ötössel?… Haha… Érdekes… Ötössel…

Menyasszony: Felszállok…

Vőlegény (izgatottságtól remegő hangon): Felszállsz és…

Menyasszony: Bemegyek a kocsiba… De ez nem is érdekes…

Vőlegény: Hogyne volna érdekes, amikor Te mész be a kocsiba…

Menyasszony: Egyszercsak érzem, hogy egy férfi néz engem…

Vőlegény (ijedten): Egy férfi néz… Néz egy férfi…

Menyasszony: És csak néz…

Vőlegény: Néz… Kár, hogy nem voltam ott… S hogy nézett?

Menyasszony: Hát nézett…

Vőlegény: Részletesen meséld el, töviről-hegyire… Hogy nézett? Mind a két szemével nézett?

Menyasszony: Igen.

Vőlegény: Érdekes… Megjegyeztem magamnak… Nézett… Téged… a kettesen… Mind az öt szemével…

Menyasszony: Azután még tovább nézett…

Vőlegény: Ezentúl ne utazzál ötös busszal, ha szeretsz…

Menyasszony: Na, de…

Vőlegény: Majd én megnézem magamnak azt a fickót… Ötössel fogok utazni és ha megérzem, hogy egy férfi néz, csak néz, akkor majd megmondom neki finoman: Nézze kérem a nagymamáját!

Menyasszony: Ugyan, nem érdemes olyan nagy esetet csinálni belőle…

Vőlegény: Nem? Haha! Nem?… S aztán mi történt? Részletesen mondd el…

Menyasszony: Semmi… Leszálltam…

Vőlegény: Hol?

Menyasszony: Nem érdekes… A Ló-utcánál…

Vőlegény (remegő hangon): Hogyne volna érdekes, hiszen Te szálltál le a Ló-utcánál. Emléktáblát kellene ott elhelyezni, hogy ott szállt le Misinger Hédi, hadd tudja meg az utókor is…

II.

Szereplők: Ugyanazok, néhány évvel később, mint férj és feleség, otthon.

Férj: Megjöttél?

Feleség: Megjöttem…

Férj (közömbösen): Na jó!

Feleség: Képzeld el, mi történt velem… Felszállok az ötös buszra…

Férj: Ötös buszra?… Na jó!

Feleség (idegesen): Figyelj ide, ne olvass… Egyszercsak érzem, hogy néz egy férfi…

Férj: Egy férfi…

Feleség (suttogva): S csak néz, csak néz…

Férj: Na jó, de édes szívem, lehet, hogy nem is téged nézett, hanem egy hirdetést, vagy a fogantyút, vagy csak a levegőbe nézett…

Feleség: Nem. Éreztem, hogy engem néz…

Férj: Érezted. Na jó. És aztán?…

Feleség: És aztán leszálltam a Ló-utcánál…

Férj (idegesen): És? És? És?…

Feleség: Nincs tovább…

Férj (csalódott hangon): Ennyi az egész?… Na jó!… Add inkább már a vacsorát!

Feleség (szomorúan): Látod, milyen vagy!

Férj: Mit mondasz?

Feleség: Azt mondom, hogy látod, milyen vagy! Amikor még udvaroltál nekem, akkor mindig azt akartad, hogy mindent részletesen meséljek el neked, töviről-hegyire… Akkor más voltál…

Férj (türelmetlenül): Más voltam? Dehogy voltam!

Feleség (sóhajtva): De bizony…

Férj: Ne hidd, engem most is minden érdekel, ami veled történik… Például most meséld el nekem részletesen, töviről-hegyire, hova tetted azt az ötszáz forintot, amit negyedikén adtam neked?!

(FÜGGÖNY)

Őzgida az állatóvodában

Az erdő sűrű rejtekén
élt egy őzgida.
Unatkozott, nem volt kivel
játszadoznia.

Hallotta, megnyilt Pesten egy
állatóvoda,
Kérlelni kezdte őzmamát,
vinné el oda.

„Oroszlánkölykök, párducok,
rókák, tigrisek,
Sok neveletlen vad közé
dehogy is viszlek!“

„Vigyáznak rám az úttörők,
s gyáva sem vagyok:
Tigris fejére lábammal
koppintok nagyot!“

Konok volt ám a kisgida.
„Menj hát, jól van, na!
Csak aztán meg ne bánd!“ — így
szólt végül őzmama.

Ó, mennyit búsult, sírdogált,
számolt száz napot,
míg egyszercsak a gidától
levelet kapott.

„Ne aggódj, édes anyukám,
gidád új 'során
Minap Oroszlán Bandinál
voltam uzsonnán.

Hiéna Manci, Szarvas Pál,
Elefánt Iván —
Az egész állatóvoda
ott volt Bandinál.

Volt bőven hús és tej és mag,
fű és zsenge rügy,
Nem is gondoltunk arra, hogy
egymást megegyük.“

Szolcsányi Ferenc

SAMU BÁCSI ZAVARBAN VAN

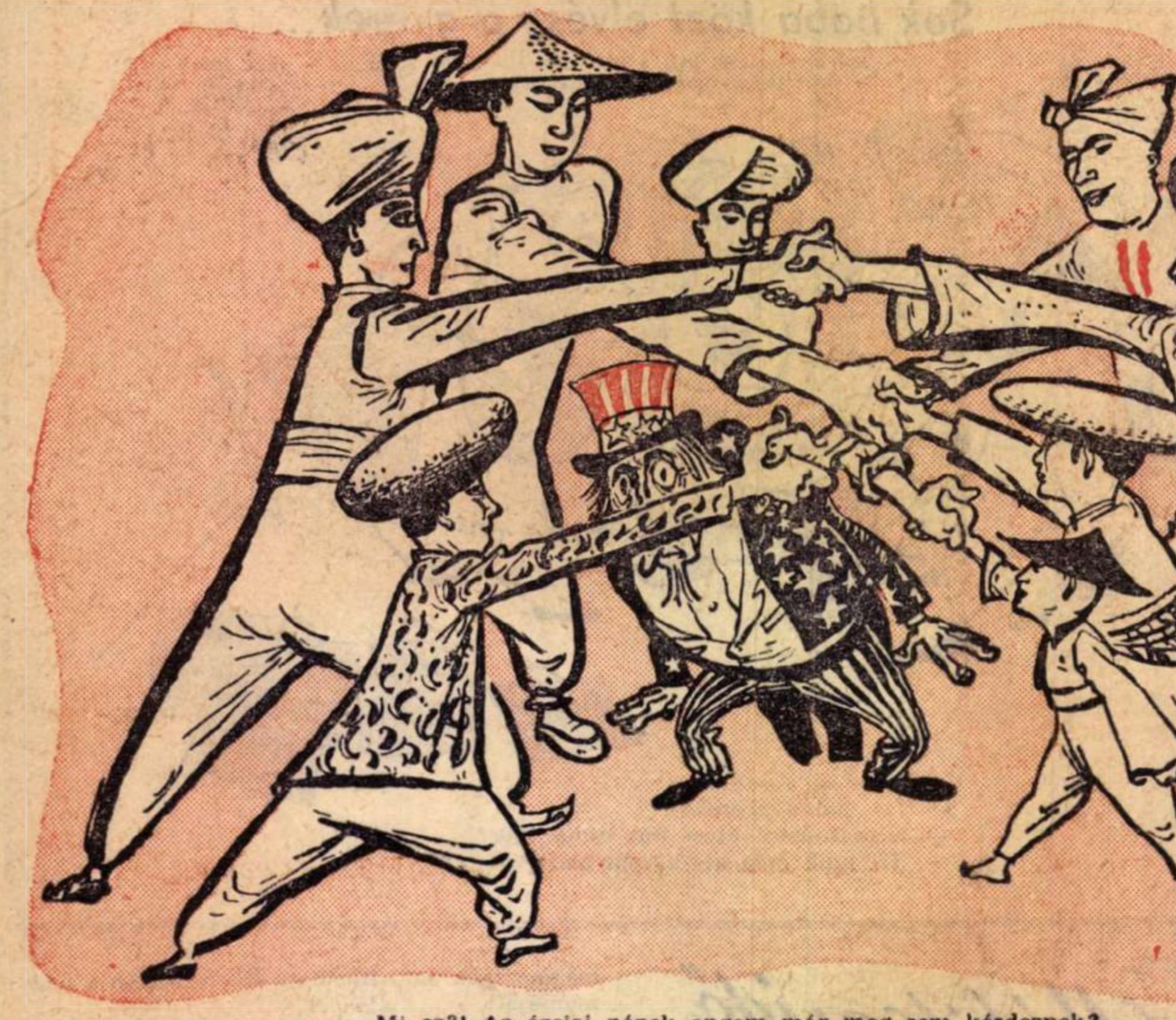

— Mi ez?! Az ázsiai népek engem már meg sem kérdeznek?

Boldog öregek

Rohangálok a világban: a magamfajta legénynek, aki három hét mulva érettségizik, nincs nyugovása, se hall, se lát, csak vágtat az utcán, és közben Pithagoras tételét mormolja. Tegnap beleütköztem Lajos bácsiba, aki nyugodt, mint az éti csiga, ötven éves és állandóan irígykedik rám, folyton azt mondja, hogy „hej, ha én mégegyszer tizennyolcéves lehetnék". Erre az ismert gondolatra negyedóráig káromkodom magamban, mert Lajos bácsi naív, mint általában a felnőttek, az ő kategóriái szerint fiatalnak lenni csupa rózsaszínű bohóság, meg édesbús szerenád egy szőke kislány ablaka alatt a romantikus májuséjszakában. Azt mondja, irígyli a vasidegeimet, sűrű hajamat és a fogaimat. Aztán panaszkodik, hogy neki hull a haja, meg hogy az ő sivár élete egyre csak a sír felé tart, nekem pedig meg kell vigasztalnom, hogy „ugyan, ugyan Lajos bácsi, maga a megtestesült élet, száz évig fog élni, akkor is úgy kell agyonverni majd". „Gondolod?" — kérdi Lajos bácsi és megnyugodva folytatja a sétát, amely biztosítja a kifogástalan anyagcserét, este pedig úgy alszik el, gondtalanul, mint a tej.

Én pedig fortyogok tovább, ismételgetem Lajos bácsi szavait, mely szerint az én korom a „legszebb, legboldogabb kor". Jaj, ha cserélhetnék veled, Lajos bácsi! Ennek a kornak minden perce, minden másodperce gyötrelem. Mert ha megkérdezik valahol Lajos bácsit, hogy mi a foglalkozása, Lajos bácsi tempósan csak annyit mond, hogy író vagyok, mire elkomolyodnak az emberek. Ha tőlem megkérdi valaki, komoly ábrázattal, hogy minek készülök, és be merem vallani, hogy írónak, menten elmosolyodik. Fiatalság így, fiatalság úgy, a magamfajta fiúkat nem veszik emberszámba a lányok, pedig ilyenkor borzasztóan férfi már az ember. Lajos bácsi akkor gyujt rá, amikor jólesik, annyit szív, amennyi jólesik, ha én netán megkívánom, illegálisan kell működnöm, kapu alatt, vagy az erkélyen füstölök el egy Tervet, utána pedig gyorsan pálpusztait és vöröshagymát kell ennem, hogy ne érezzenek rajtam valamit az illetékesek. Hajh, Lajos bácsi, az én arcom csupa pattanás, s már ütöget a szakállam, de még olyan nyiszlett, hogy mosolyog a borbély, ha látja. Ha netán valaki szobrot szándékozik mintázni a szenvedésről, annak egy olyan gimnazista üljön modelt aki három hét mulva érettségizik, és körülbelül annyira érti a fizikát, mint én. Nálunk, Lajos bácsi, reggel már hatkor dübörög, üvölt a vekker, kirángatnak az ágyból, mialatt olyanokat hallok, hogy „te lusta kutya" Marháskodásra soha nincs idő, mert több, mint nyolcvan tétel van fizikából és roppant hosszú, érdekfeszítő tanulmányokat kell magolni az ízeltlábúakról, tornaórán pedig a legjobb barátom merő játékosságból úgy a fenekembe csíp, hogy három napig nem tudok leülni. — Milyen jó magának, Lajos bácsi, mindenütt tisztelettel fogadják, eszébe nem jut senkinek, hogy a gyökvonással macerálja. Higgye el, mindent megtennék, pofozóbábú lennék a Városligetben, felmosnám a Nagykörutat, vagy kiseperném a Vérmezőt, ha olyan idős lehetnék, mint maga... vagy ha annyi nem is de legalább három héttel lennék idősebb, mint amennyi vagyok...

V(Csanádi) (Ákos)

Támogatják a tanácselnököt

Ilyenkor, tavasz táján, amikor rügyeznek a fák, megelevenednek az erdők, s a hegyek közé ellátogatni szép kirándulás — az instruktorok rajzani kezdenek a Mátra, a Bükk, a Mecsek felé. Egy mátravidéki tanácsházára látogatunk el, ahol a tanácselnök, akinek millió egyéb dolga volna, éppen egy számtalan kérdést tartalmazó kérdőívet tölt ki.

Első felelősségrevonó instruktor berobban: *Mit tesz az elnök elvtárs a munka jobb megszervezéséért?*

Tanácselnök: *Tetszik látni, hogy dolgozom...*

Második és harmadik instruktor, kart karba fonva, besietnek: *Mit tesz a határidők pontos betartásáért?*

Tanácselnök: *Dolgozom...*

Negyedik, ötödik és hatodik instruktor, kéz a kézben, be: *Mit tesz a tervek teljesítéséért?*

Tanácselnök: *Dolgozni szeretnék...*

Hetedik, nyolcadik, kilencedik... huszonhatodik instruktor, csürdöngölőt táncolva be, majd rosszaló hangon kórusban éneklik: *Lám, lám, most is csak bámul és nem dolgozik!*

Tanácselnök: *Engedjenek dolgozni!...*

Huszonhetedik instruktor bejön, de a nagy tumultusban már észre sem lehet venni, hogy eggyel több van, vagy kevesebb: *Felvetem a problémát: hogyan adhatnánk több segítséget a tanácselnöknek?*

Tanácselnök halkan és elkeseredve: *Ha békében hagynak...*

Instruktorok: *Most már elegen vagyunk, tartsunk értekezletet!*

Instruktorok a saját javaslatukat kitűnőnek tartják: *Éljen! Éljen! Éljen az értekezlet!*

Első instruktor: *Üdvözlöm az egybegyülteket, az értekezletet megnyitom...*

Tanácselnök a kérdőívvel észrevétlenül az ajtó felé lopózik.

Huszonhetedik instruktor szót kér: *Mit tesz a tanácselnök a munka jobb megszervezéséért, a határidők betartásáért, a tervek teljesítéséért?...*

Tanácselnök kilép az ajtón, halkan behúzza maga után és a folyosón dolgozni kezd: *Ezt!*

Instruktorok, akik az elnök távozását észre sem veszik: *Úgy van! Úgy van! Ki a felelős? Szót kérek!*

És az elnök nélkül szenvedélyesen értekeznek estig, majd mint akik jól végezték dolgukat, hazatérnek jelentést írni.

Országh György

Romantikus — de hihetetlen

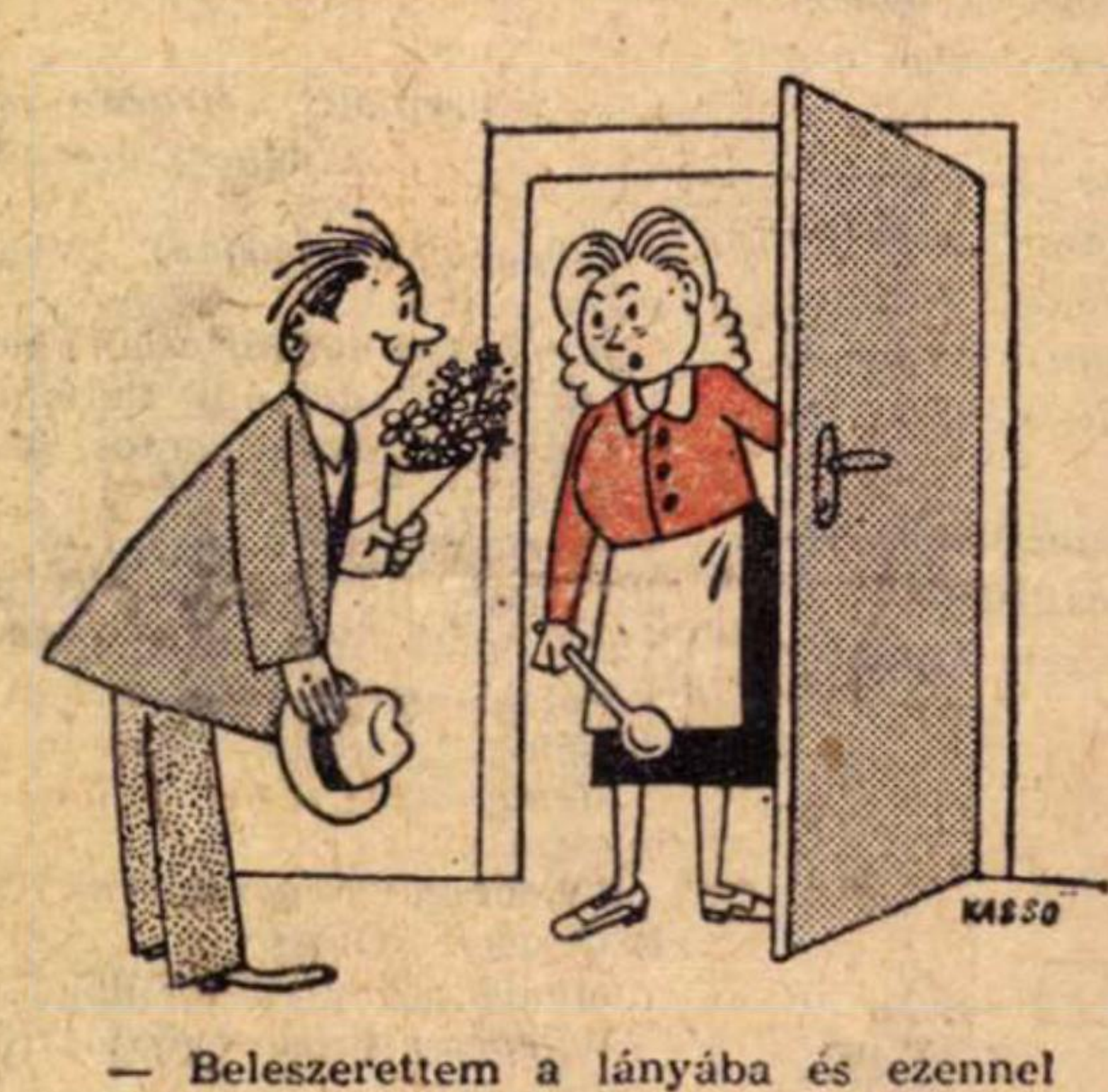

— Beleszerettem a lányába és ezennel megkérem a kezét!

— De honnan ismeri?

— Láttam a személyazonossági igazolványképét...

Igazán könnyű kitalálni

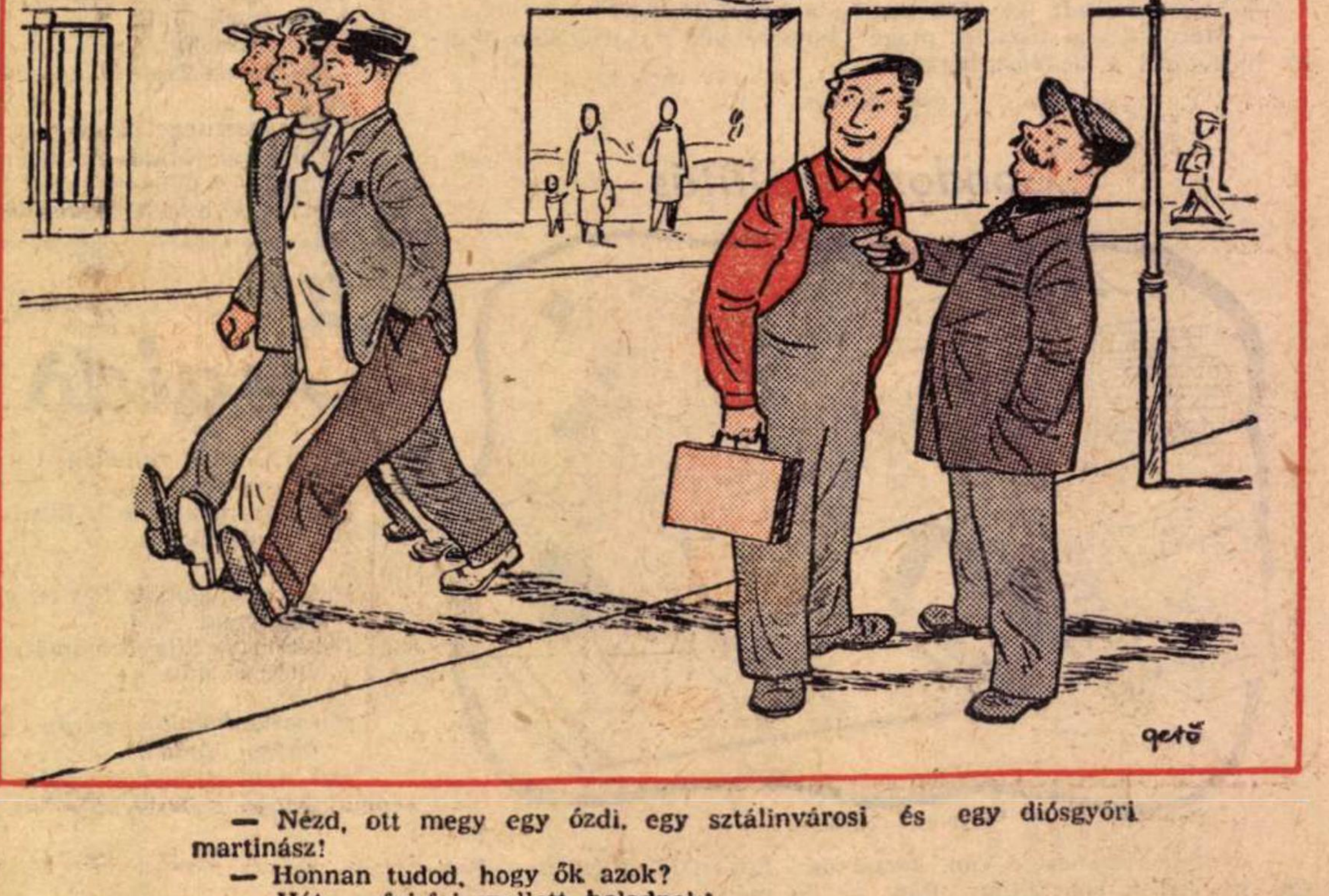

— Nézd, ott megy egy ózdi, egy sztálinvárosi és egy diósgyőri martinász!

— Honnan tudod, hogy ők azok?

— Hát... fej-fej mellett haladnak!

PESTI ÉSZJÁRÁS

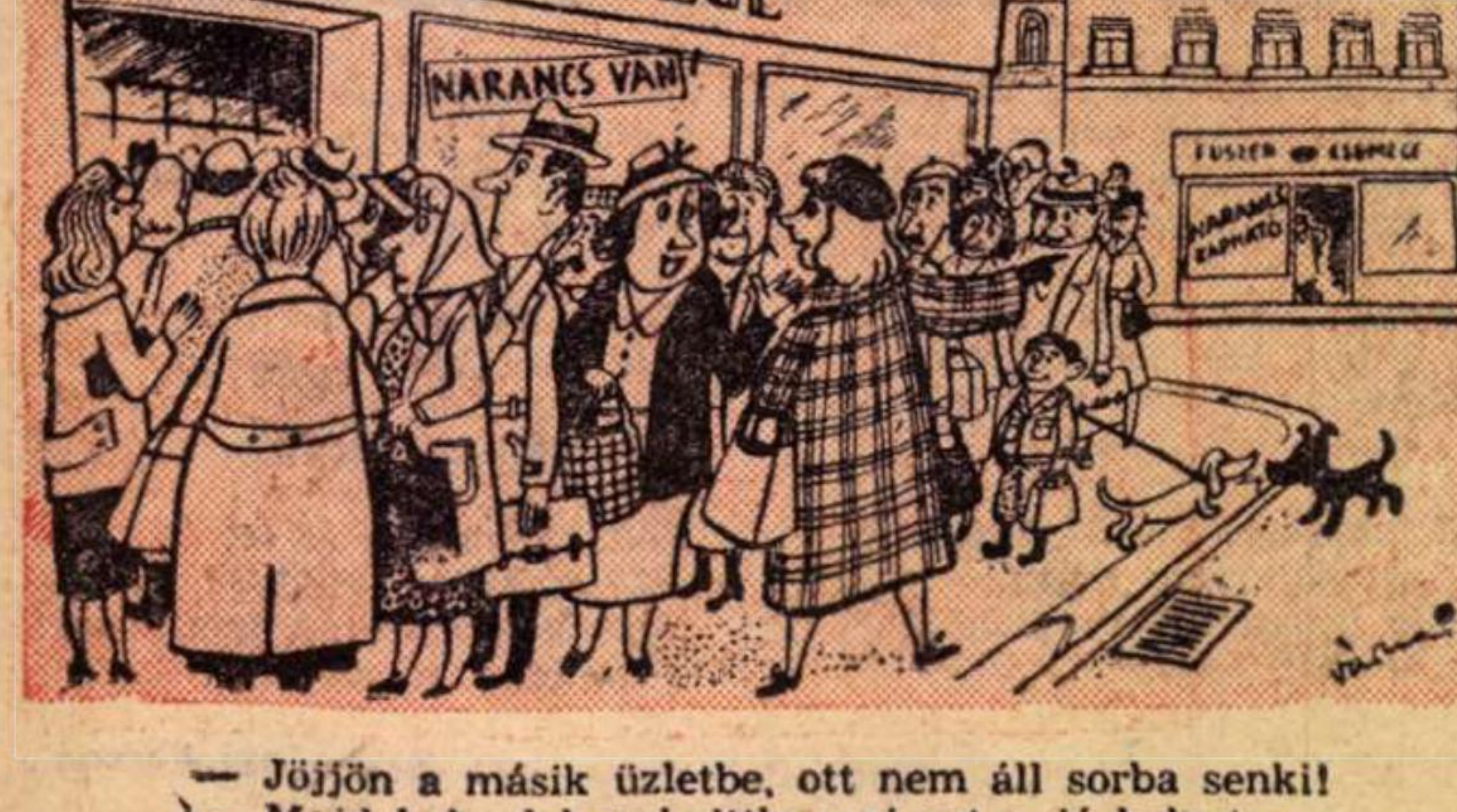

— Jöjjön a másik üzletbe, ott nem áll sorba senki!

— Majd bolond leszek itthagyni ezt a jó helyet...

CSAK gyerekeknek és felnőtteknek!

Őfelsége, a gyermek

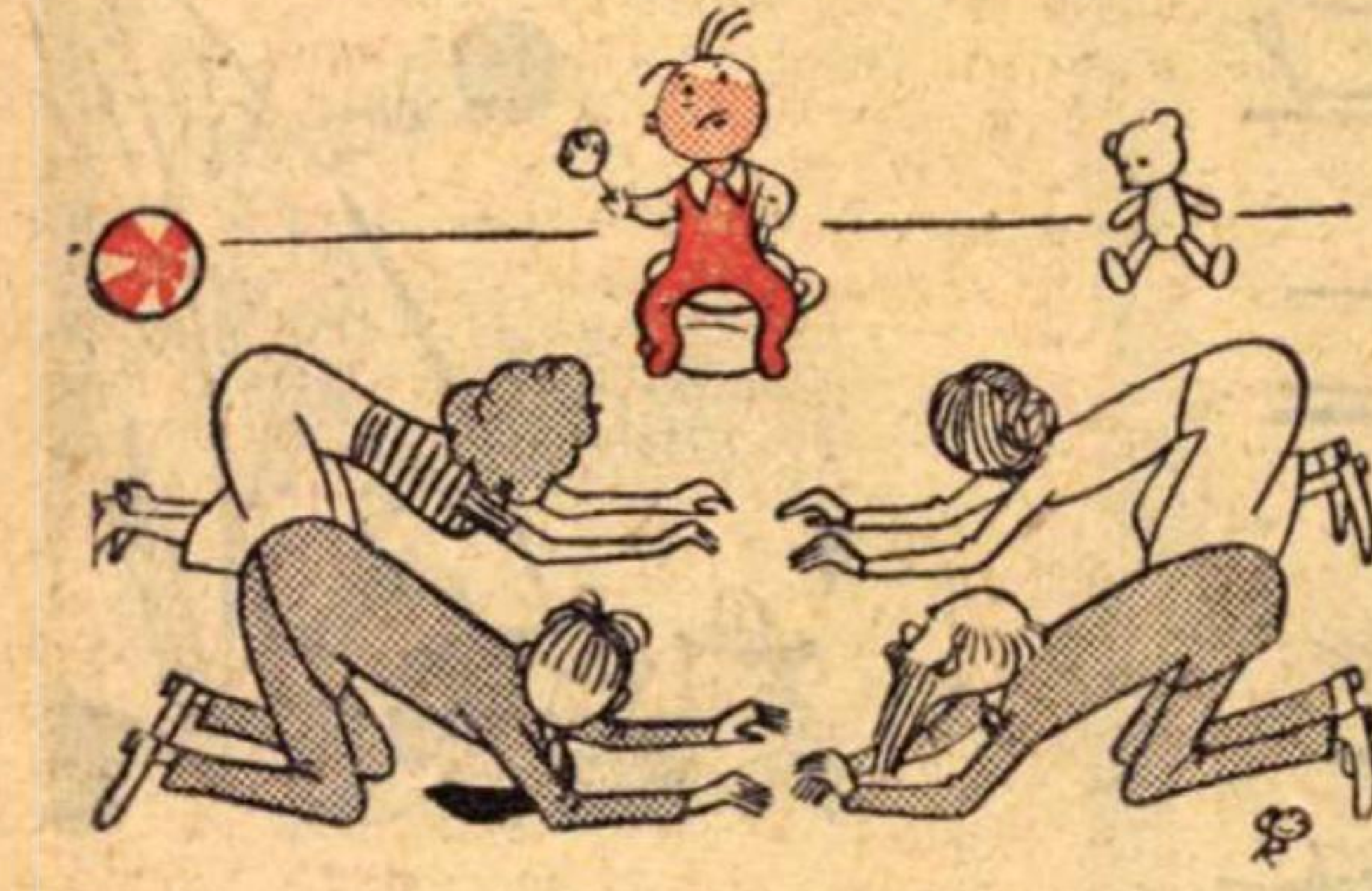

A bürokrata

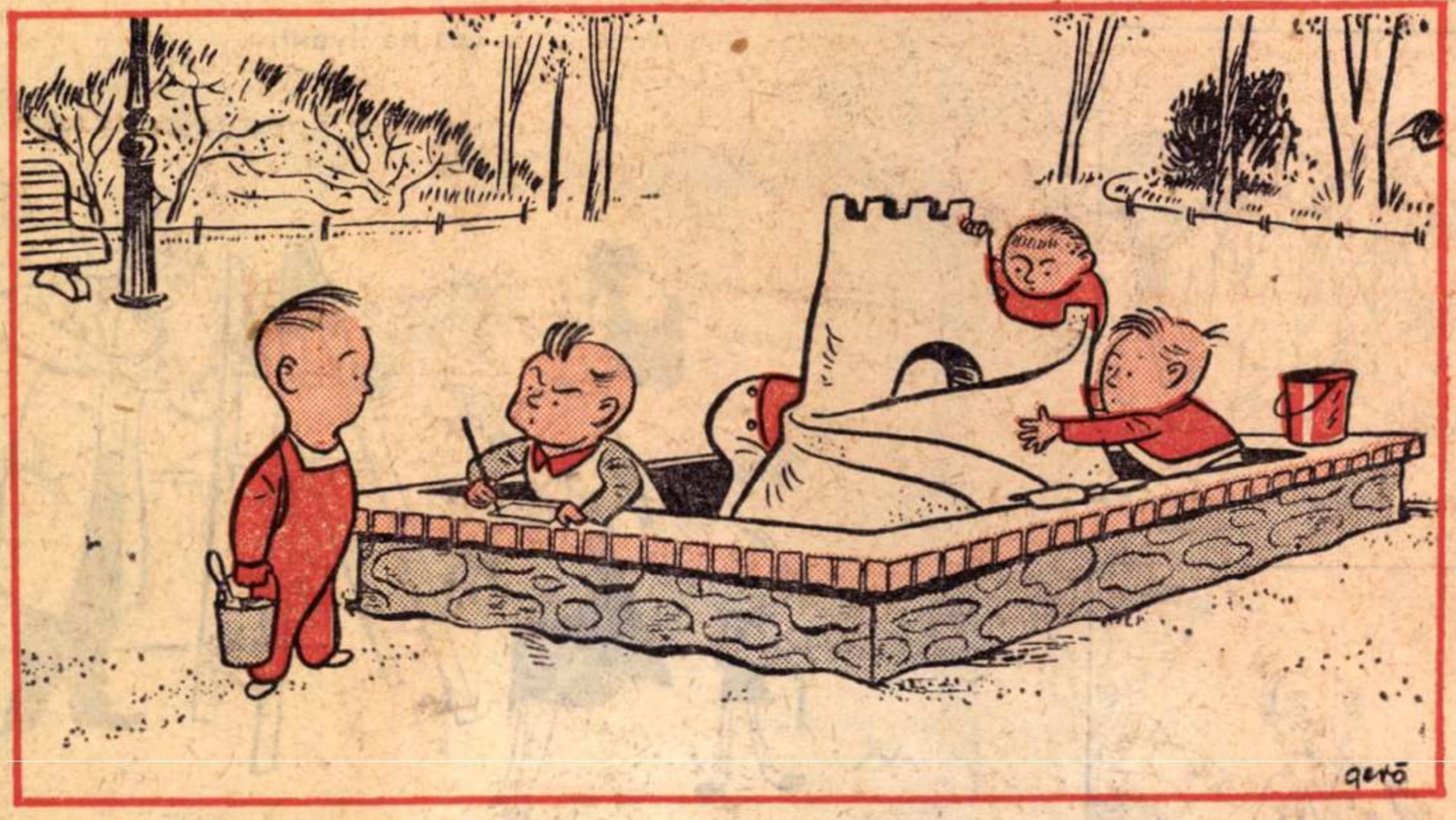

— Kérek egy belépőt!
— Honnan jössz?

Spenót

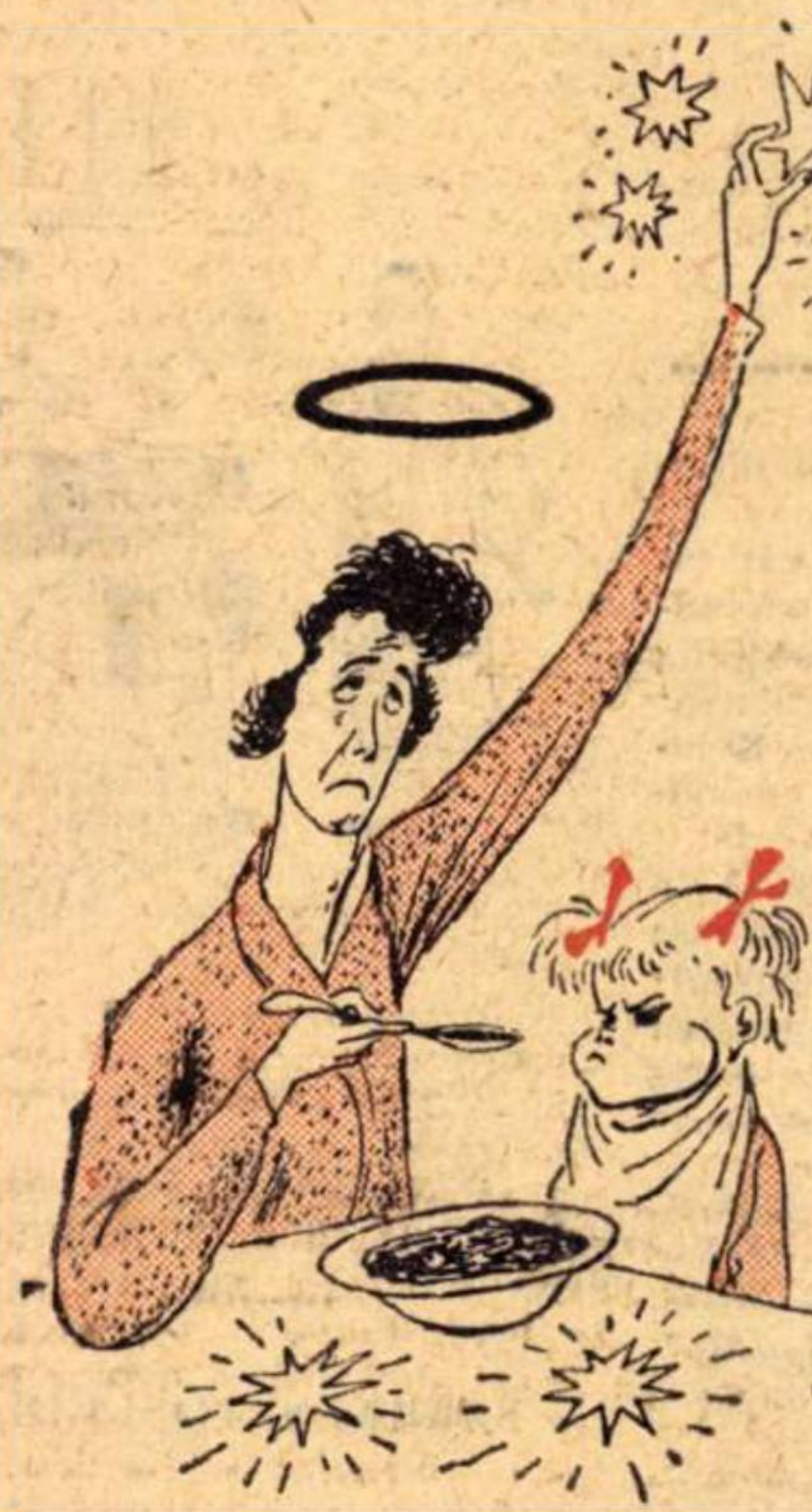

Házassági évforduló

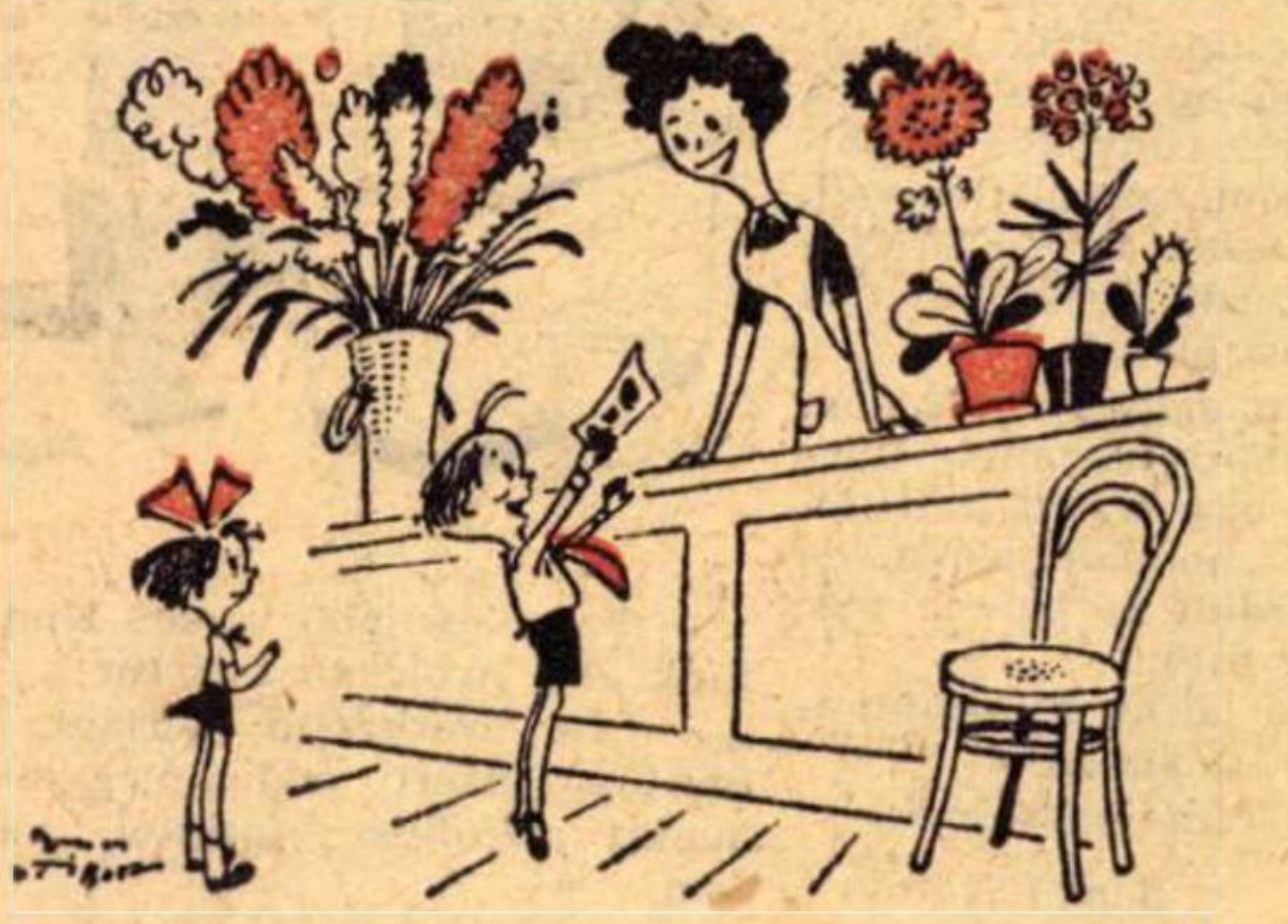

— Olyan virágot tessék adni néni, amiről anyu elhiszi, hogy apu vette...

VAN SZÍVE...

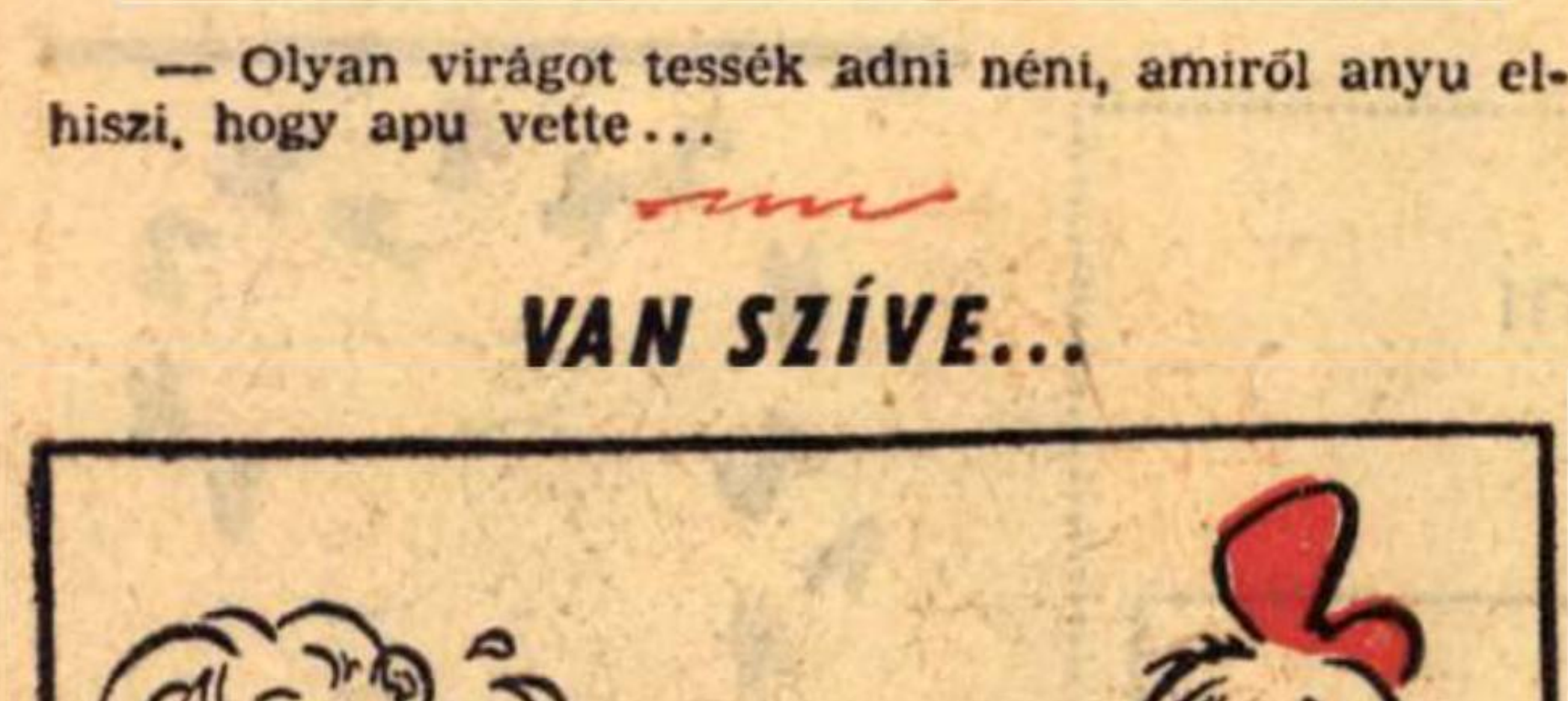

— Szegény Pisti! Megvert a papád?
— Ne engem sajnálj, őt sajnáld, azt mondta, hogy neki jobban fáj...

VILLAMOSON

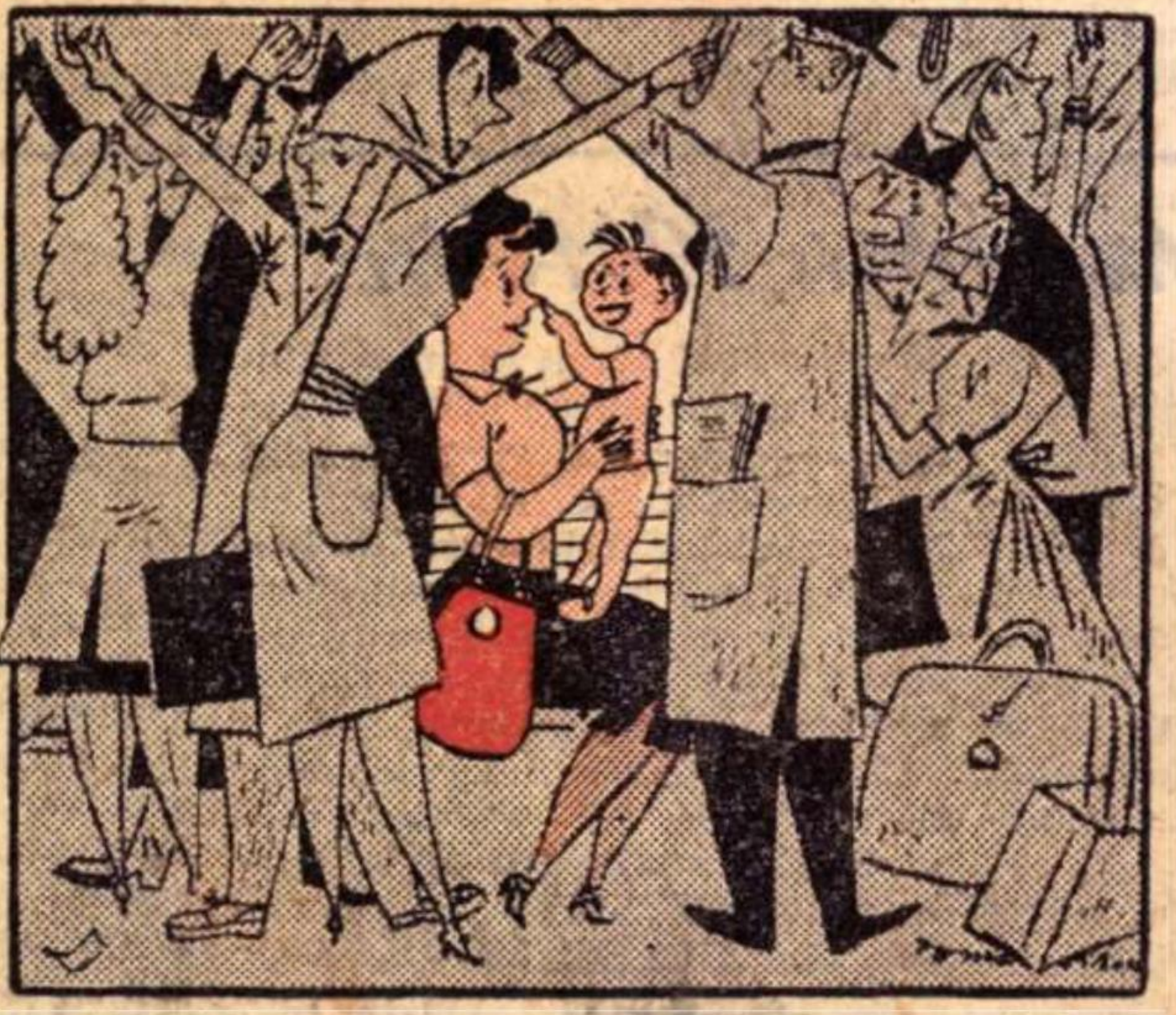

— Látod anyu, ha nem volna gyereked, állhatnál Kelenföldig!

Jó, hogy szólt...

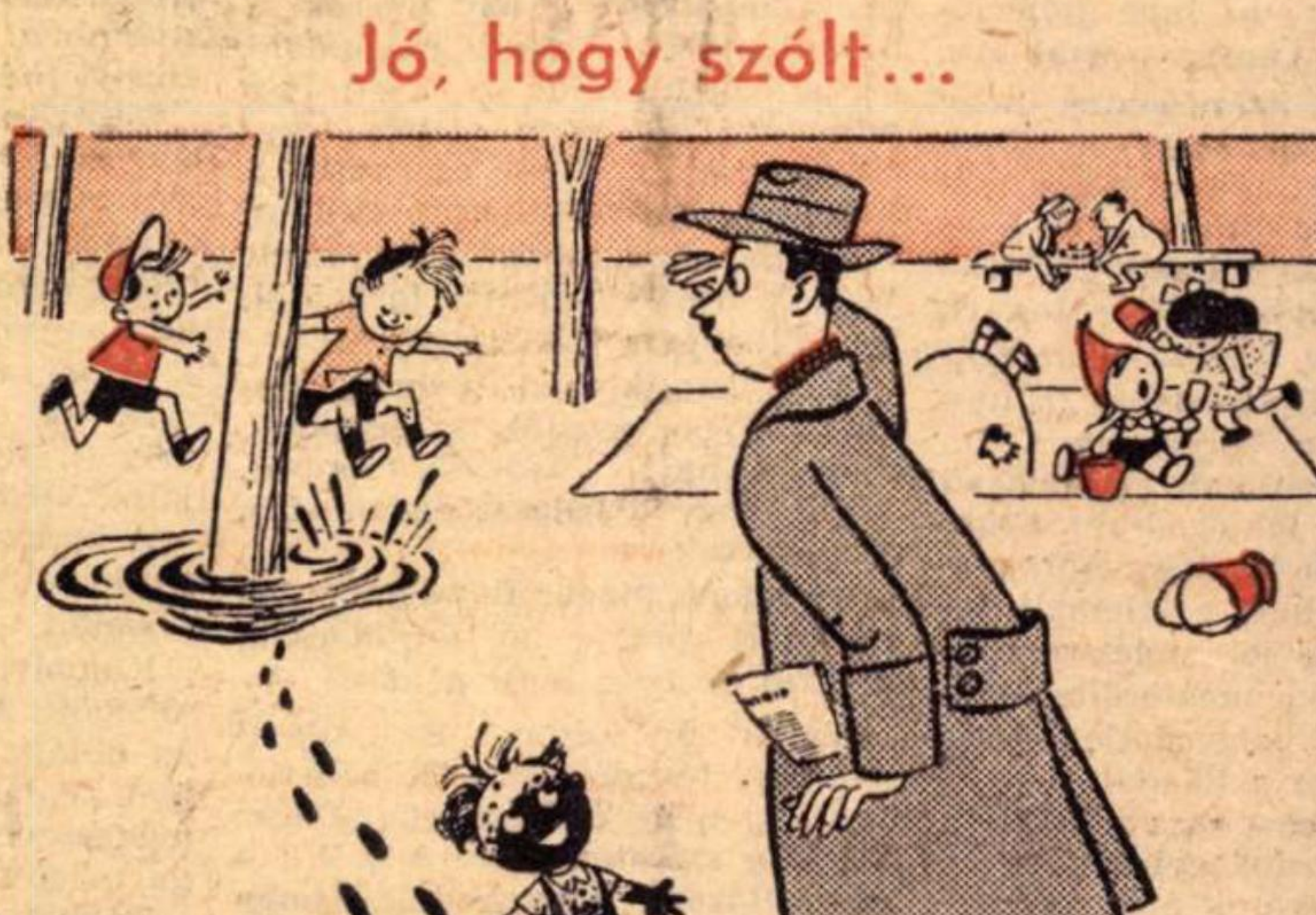

— Engem keresel, apu?

Feltalálta magát

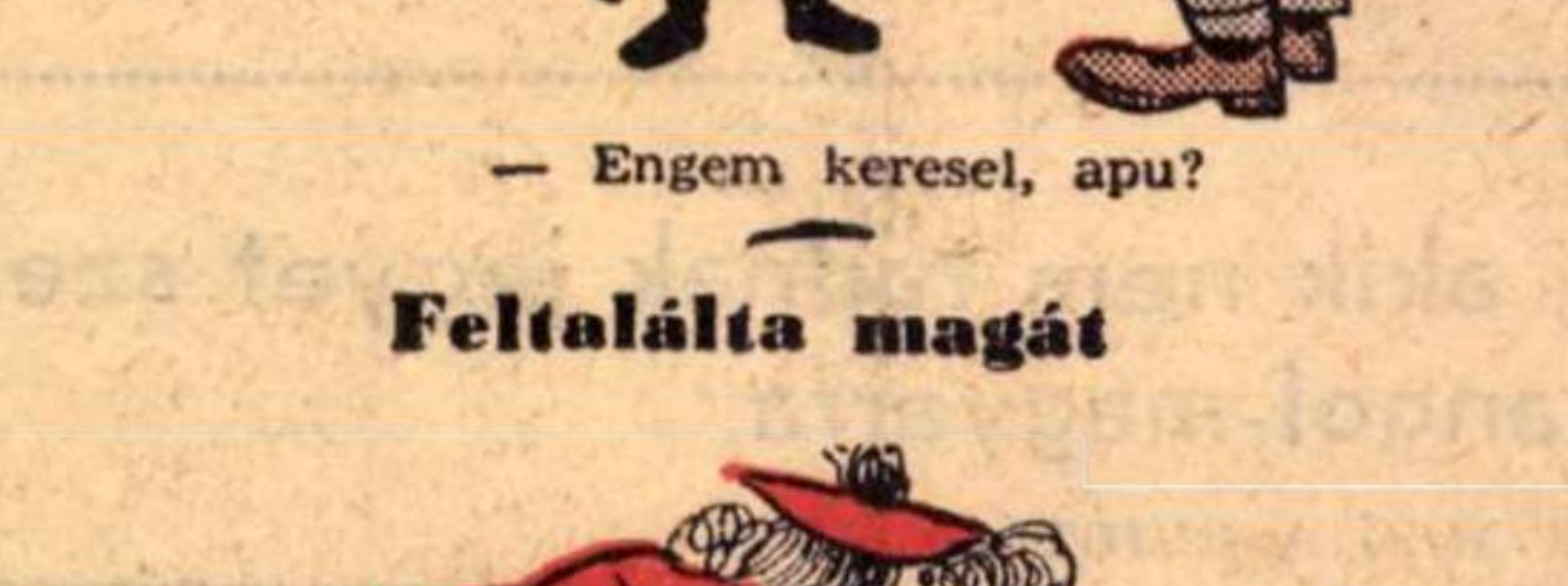

— Mondd ki az r-betűt, Palika! Mondd szépen: cukorka!

— Nem! A csokoládé jobb és azt ki is tudom mondani...

Jár a baba, jár...

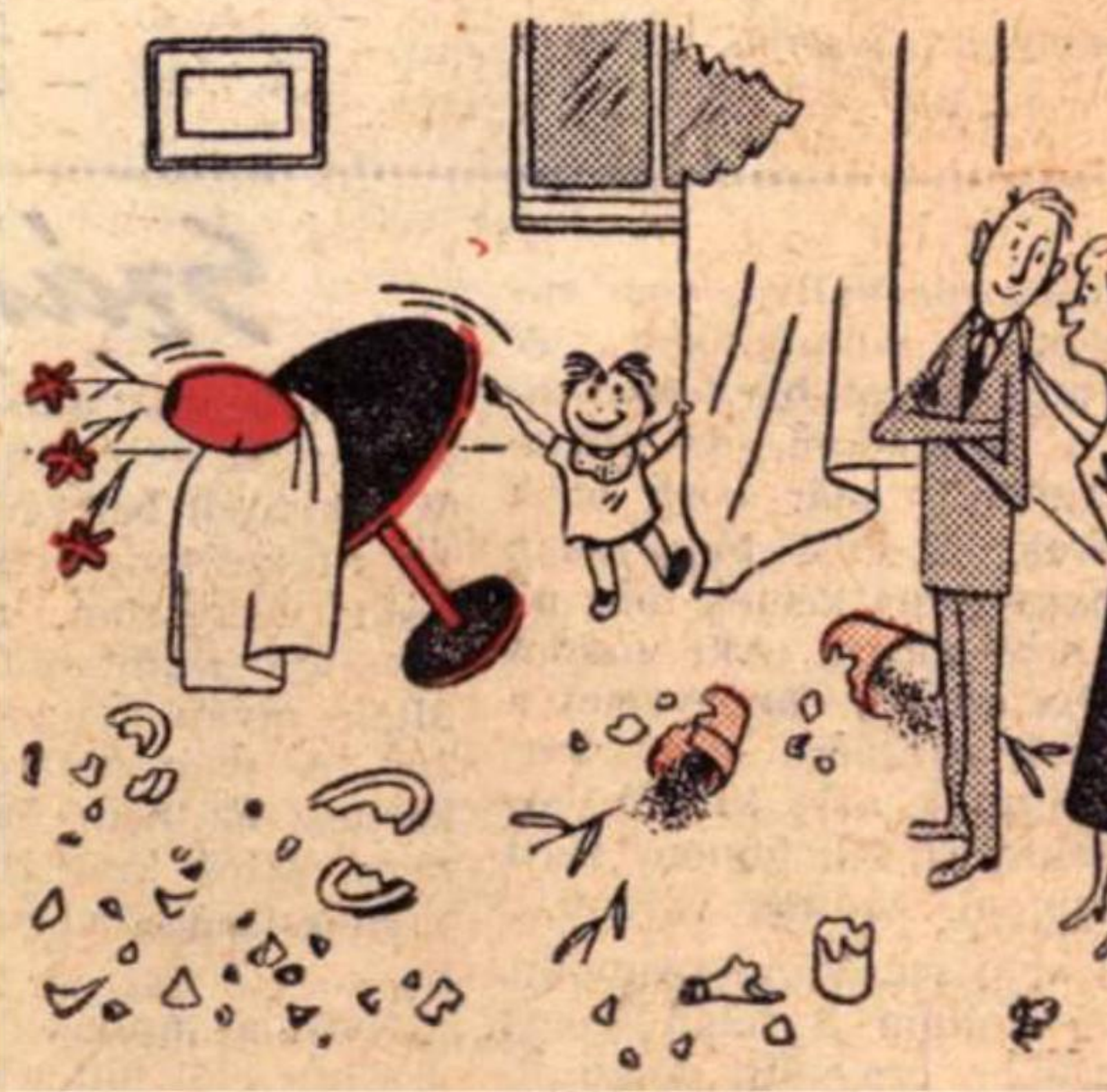

— Hát nem édes?

PRECIZ GYEREK

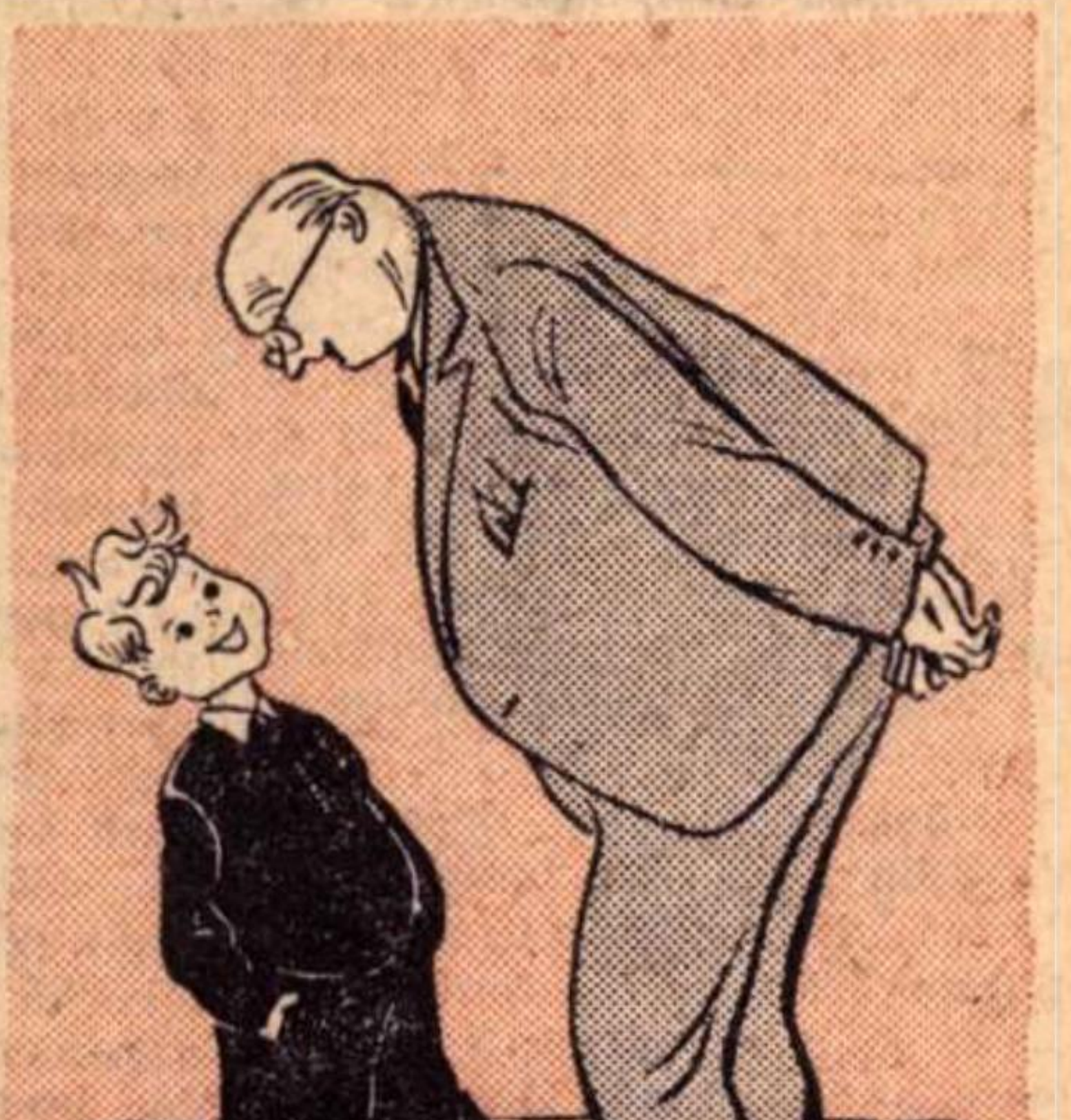

— Mi akarsz lenni, kisfiam? Mozdonyvezető, vagy kalauz?
— Instruktor és műszaki tanácsadó egy középgépipari vállalatnál...

FŐ A LOGIKA

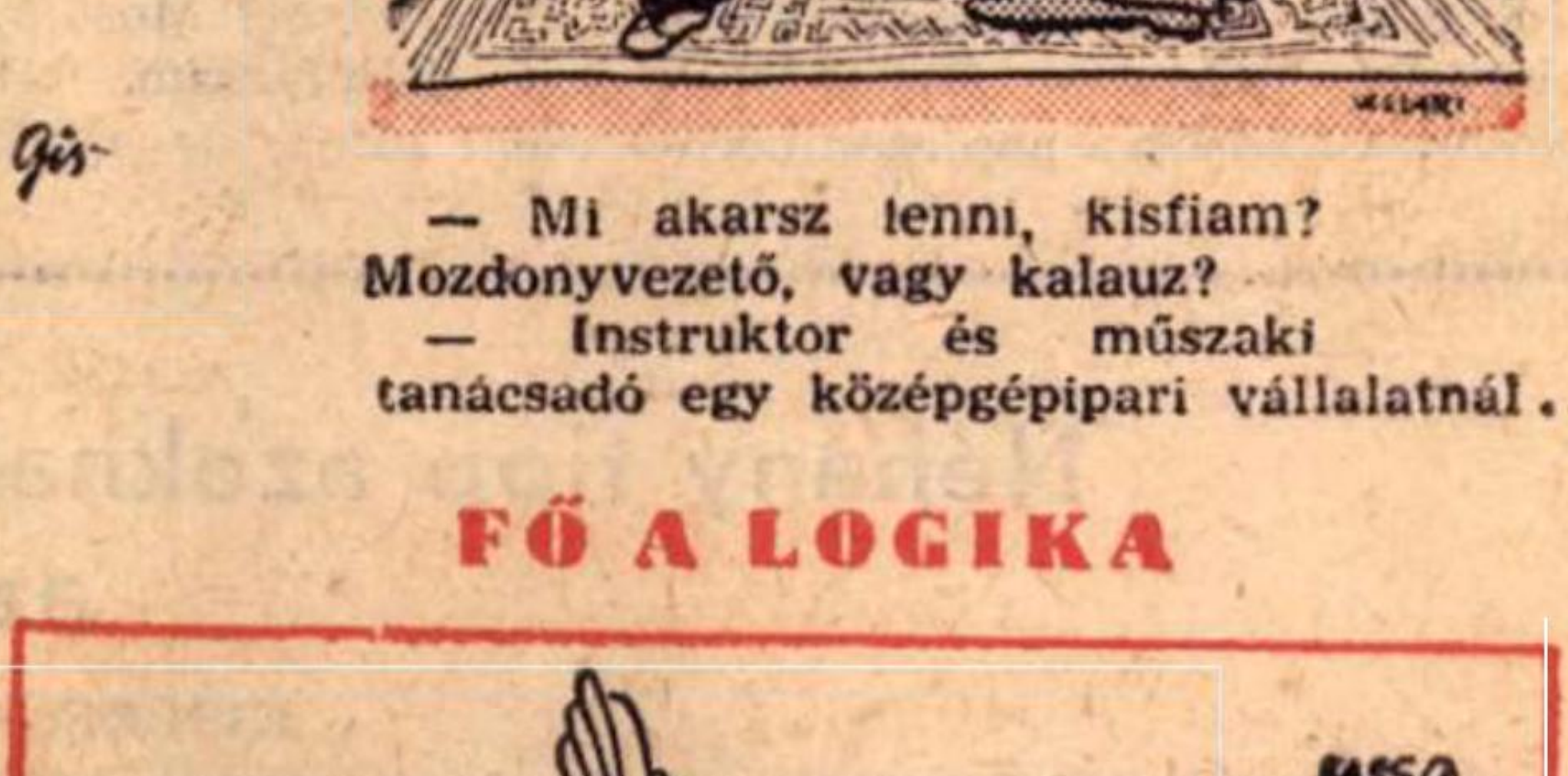

— Majd adok én neked, verni a kisebbet...

KÉTÉLTŰ KÁLMÁN

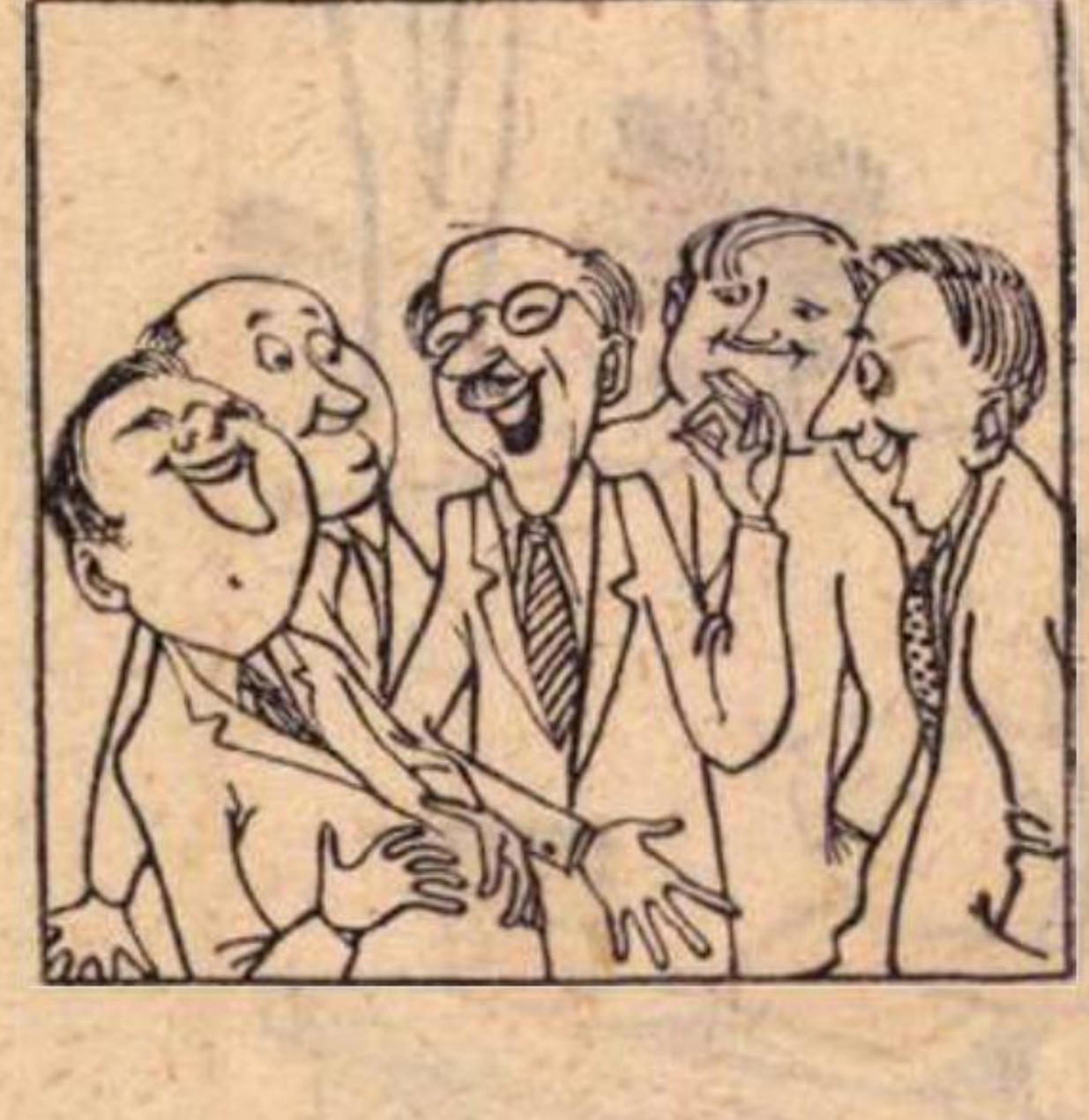

Barátai között ellenállhatatlan jópofa...

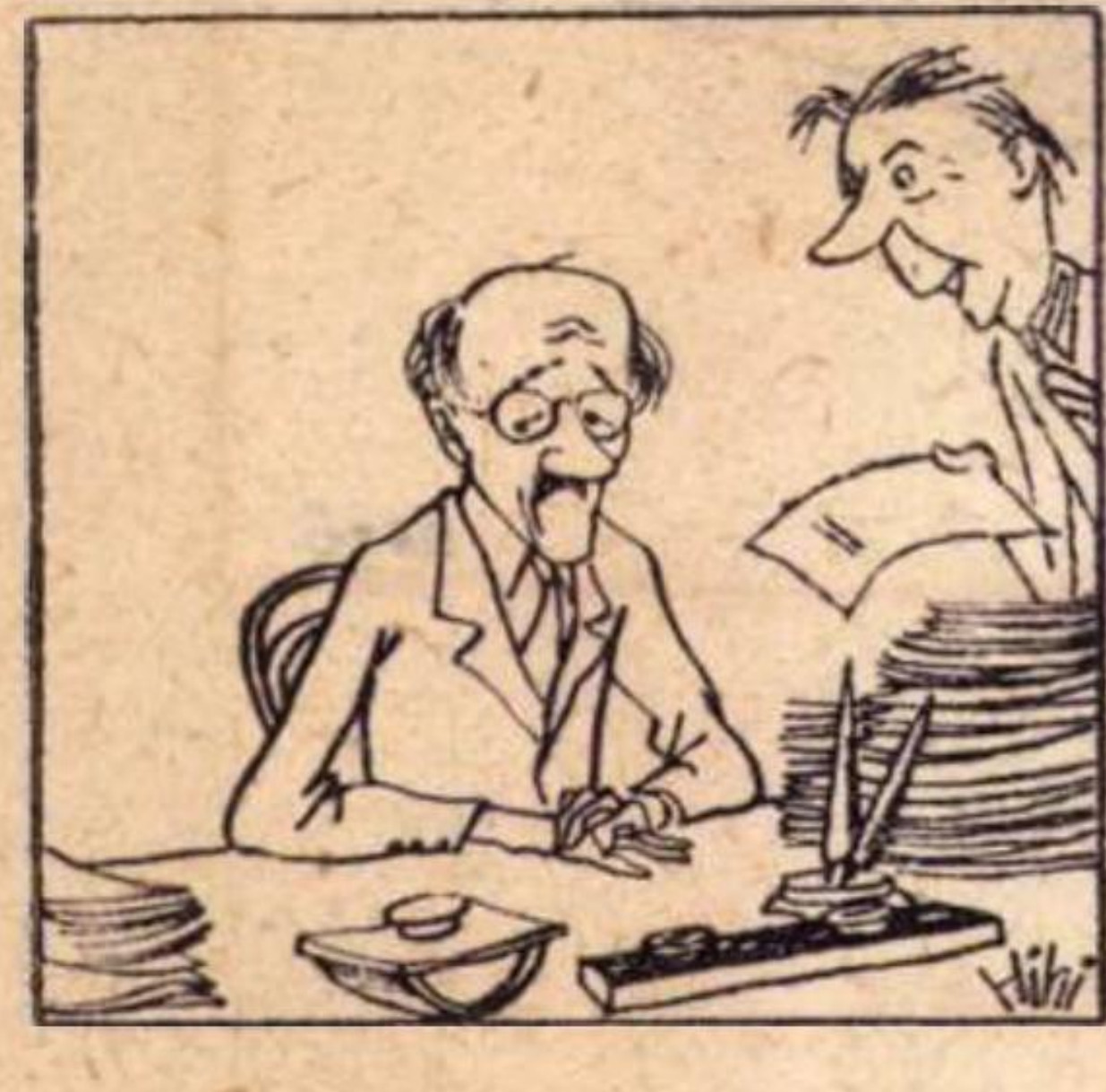

Munkahelyén savanyú, mint a citrom.

MINŐSÉGET A DOLGOZÓKNAK...

(de ne ilyent)

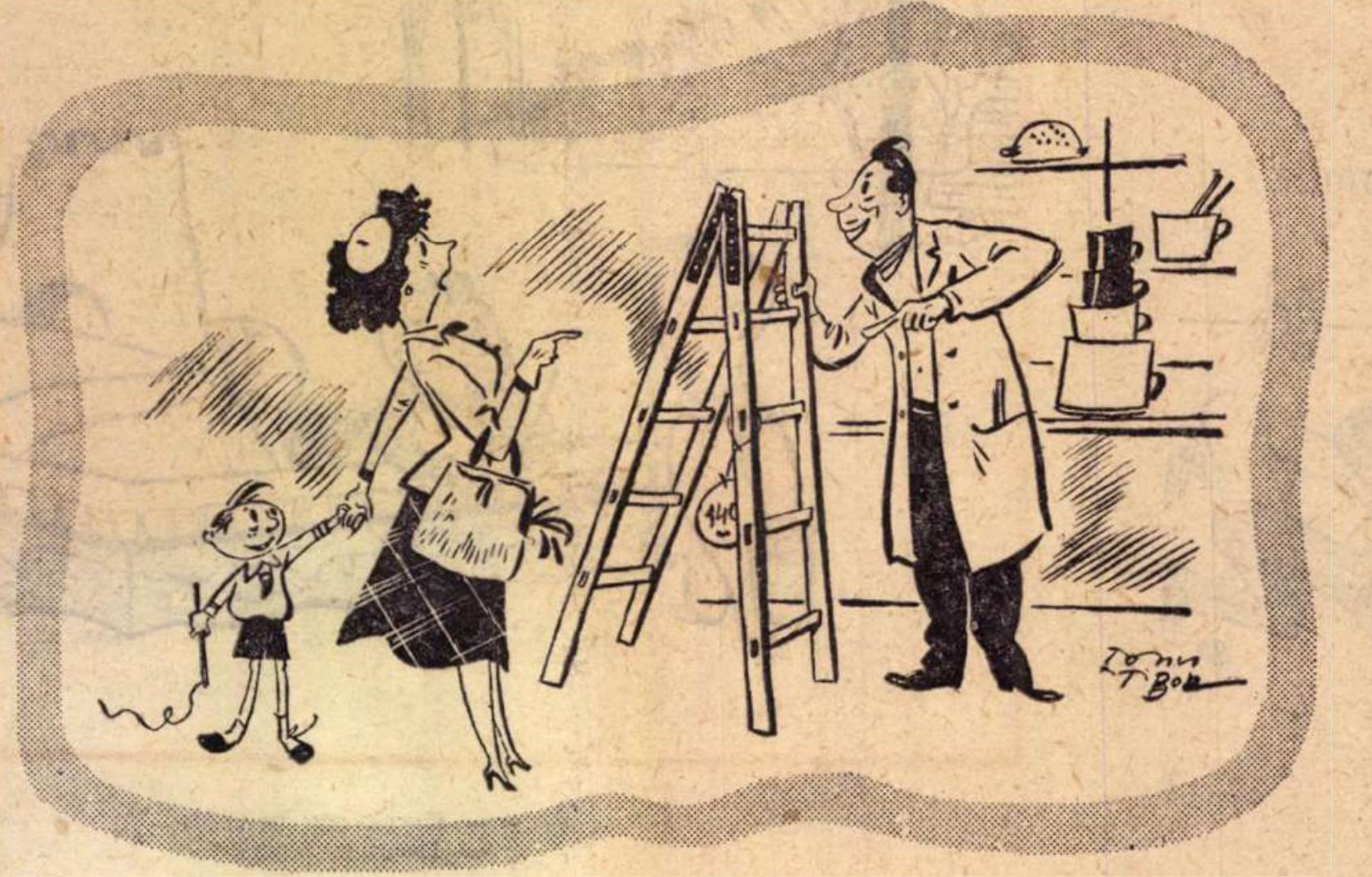

— Kérem, ez príma kisipari munka...,
— Legyen szíves, próbálja ki!
— Próbálja ki ön, asszonyom... Nekem ma estére mozijegyem van...

Csoda a meccsen

Futballjelenetekkel díszített sálakat hoznak forgalomba az angol-magyarra.

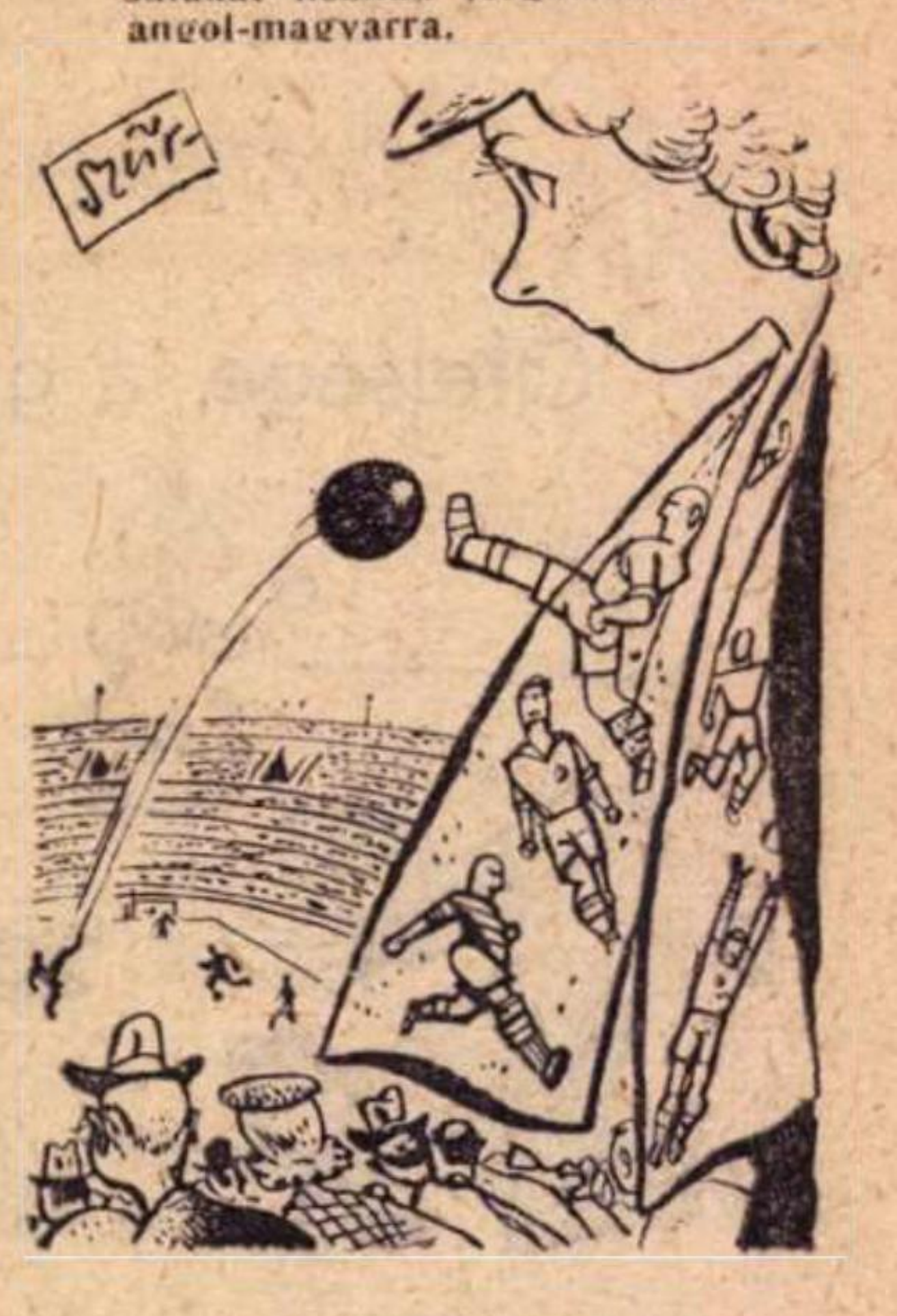

Ha nem gondoskodnak a gépek karbantartásáról

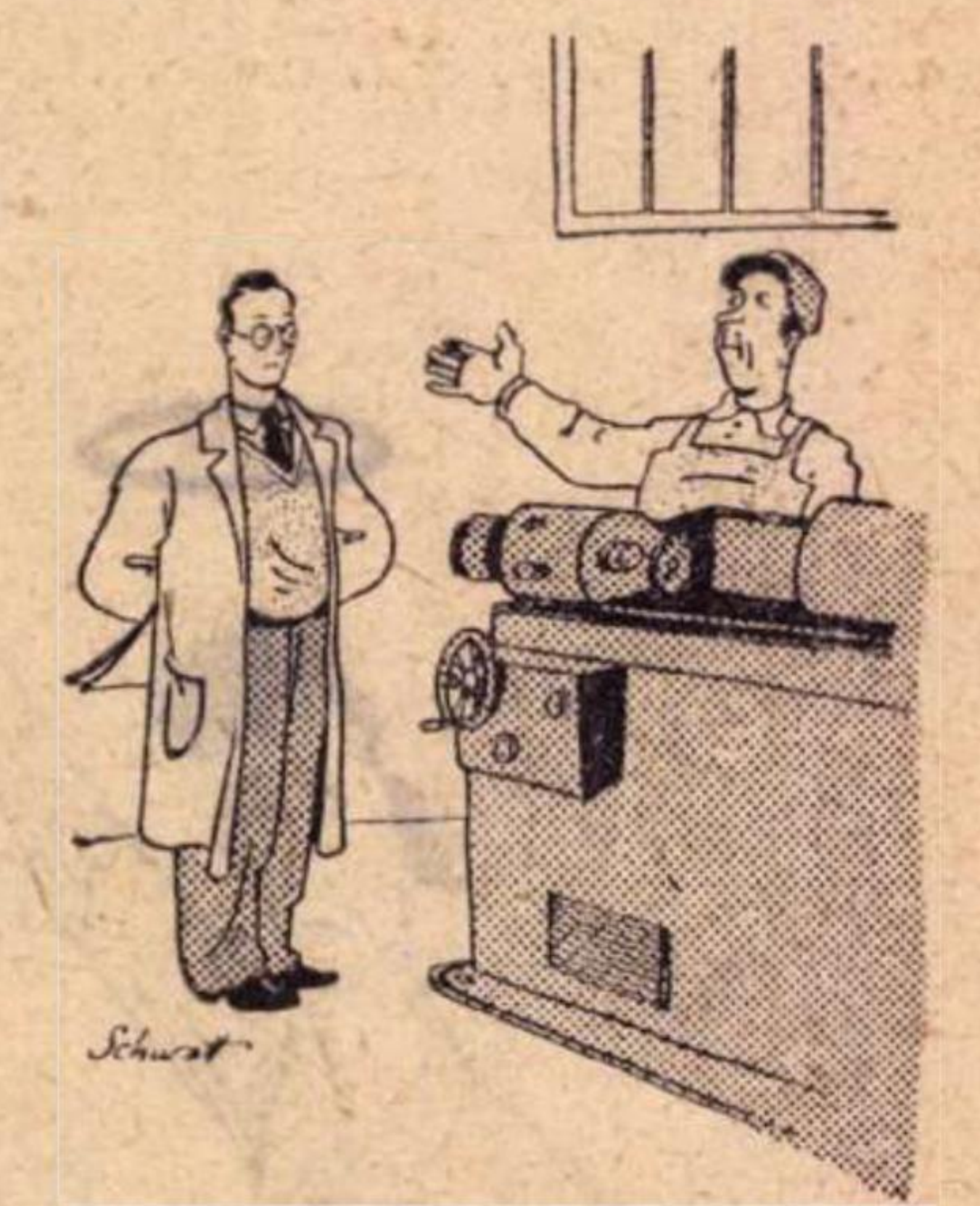

— Mondja szaktárs, mióta áll ez a gép?

— Nem tudom, mert én csak tegnapelőtt óta szeretnék rajta dolgozni!

SZERKESZTŐSÉGBEN

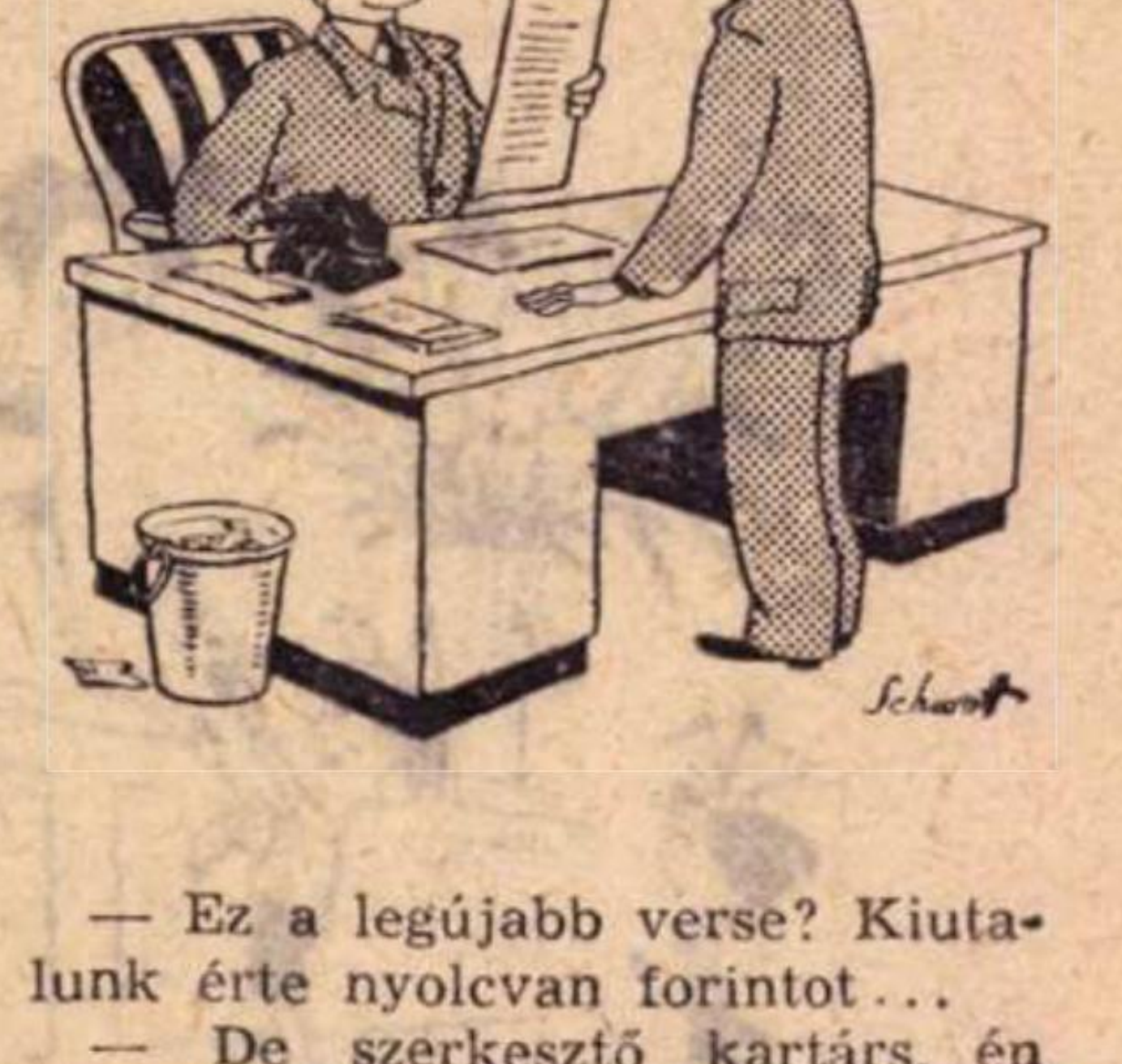

— Ez a legújabb verse? Kiutalunk érte nyolcvan forintot...

— De szerkesztő kartárs, én ezért a versért eddig még mindenütt százhúsz forintot kaptam.

Számtanórán, 1941-ben

Őszintén megvallva, nem vagyok jó számtanista. A négy alapműveletet bármikor dicsőségesen megoldom, de százalékot számolni már csak azok előtt merek, akikről bizonyosan tudom, hogy azért kérték meg rá, mert ők sem tudják. Aki viszont össze tudja adni az ánégyzetet a bénégyzettel, nyelvére meri venni a logaritmust, arra kiváló tisztelettel tekintek fel, hónom alatt a kalapommal. Az már valami.

Szóval nem szerettem számolni. Ügybuzgó voltam a feladványok lemásolásában óra előtt, dolgozatíráskor is rendszeresen eljutottam a kidolgozásig. Ott szintén rendszeresen megálltam. Ha valaki segített (egy közelebb tolt füzettel) folytattam, ha nem, akkor nem. Felelni kétszer hívtak fel négy év alatt. Mindkét alkalommal huza-vona nélkül bejelentettem, halvány fogalmam sincsen az egészről. Osztálytársaim emiatt haragudtak rám, mert a táblához menve legalább öt perccel közelebb segíthettem volna őket az óra végéhez. De volt úgy is később, hogy a tanár csak rámnézett s én intettem: beírhatja a négyest. És beírta. Jól megértettük egymást

Történt, hogy egy decemberi délelőttön a m. kir. tanfelügyelő kitüntető látogatást tett az iskolánkban. Általában a tanfelügyelőknek jó a szimatjuk s mindig azokat az iskolákat választják ki, ahol valami nincs rendben.

A hír (mint rendszerint s ez állítólag így van ma is) megelőzte a felügyelői látogatást. Osztályunkban összeszedtük a papírgombócokat, a Slussz Jankó fejét ábrázoló tököt letöröltük a tábláról, a WC kulcsot belezártuk a zongorába s feszülten vártuk az ajtó nyílását. Esküszöm, négy év alatt egyetlen számtanóra előtt nem ültem olyan nyugodtan, mint akkor. A számtantanár ha valakit kérdez, az nem én leszek, bizonyos. Mint kívülálló, közvetlen kíváncsisággal vártam az ajtó nyílását.

Nyílt az annak rendje, módja szerint: elől jött a királyi, mögötte a nemkirályi számtantudorral, (utóbbinak homlokáról nehéz izzadtságcseppek versenyben loholtak arcán lefelé az inge gallérjába.) Leültek a katedra asztalához.

Volt rá két Szimfóniám, hogy Mazzagi Gyurka megy a táblához. Fél perc mulva négy lett volna: őt hívta Burka.

Gyurka írta a feladatot. Burka diktálta. Könyvből. Az biztos. Az egyenlőségjelig nagyszerűen eljutottunk, ahol Burka tanár úr halk sóhajjal útjára bocsátotta Gyurkát: tegye, amit kell, ő lemarad. Én már előbb lemaradtam. Gyurka pedig számolt, összevont, egyszerűsített, valamire felemelt, valamit vont (ha jól emlékezem) s kész volt; Burka megtörölte homlokát (láttam, elégedetlen, mert Gyurka elsiette a feladatot, pedig van még idő bőven), a királyi tudor meg morrant egyet megelégedésül. — Lássunk még egyet — szólt — nehezebb feladvánnyal.

Még egyet? Most már nem volt két Szimfóniám. Burka Kelement hívta, de az olyan könyörgő tekintettel nézett rá, mint a fogat húzató páciens a szájában katakoló orvosra. Elértünk megint az egyenlőségjelig. Burka diktálta a feladatot. Könyvből. Az biztos. Kelemen már nem volt olyan biztos. A második ánégyzetnél elakadt. Egészen egyszerűen, nem is nyikkant a haszontalan.

Csend volt. Kár, hogy tél volt, mert nagyon jól lehetett volna hallani a légyzümmögést. Burka tűkön ült. Nagyon kényelmetlen lehetett neki. Már tizedszer bukdácsolt végig arcunkon könyörgő tekintete, de nem úgy, hogy kit hívjon Kelemen helyére, hanem úgy, hogy gyerekek, hát melyiktek tudná megoldani ezt a példát. Rám is nézett egy pillanatra, de nem látott meg. Olyan tisztán ültem ott, mint a kristályüveg. Átláthatott rajtam. Nem, én nem tudom, én ment vagyok ilyen szörnyű terhektől. Tessék engem békén hagyni.

A kopasz királyi tudor (biztosan a logaritmustól kopaszodott meg) szintén hozzánk fordult. Majd, hogy ő választ egyet. Na, tessék csak.

— Maga, maga, fiatalember — mutatott rám — no, jöjjön csak, fejezze be itt e kicsi példát.

Tanár úr kérem! Ez valami végzetes tévedés lesz. Ez nem lehet! Én négy éve ha lehet, meglógok a számtanóráról s a WC-n cigarettázom. Képtelenség, hogy megoldjam ezt az izét... hiszen azt sem tudom, hogy ez az izé micsoda. Tanár úr kérem, tessék mást választani. Azt a példát jól kell megoldani, hogy tanulhassunk belőle... stb.

Szóval aki ilyen dolgot vár tőlem az téved Felálltam, kimentem a táblához, az egyenlőségjelig letöröltem Kelemen kacskaringóit (na, mit szólsz hozzá, Kelemen?) s míg fennhangon mondtam, azalatt már írtam is:

— Ánégyzet plusz ápluszbé a négyzeten az kétánégyzet mínusz bé, céaköbönször kétbénégyzetgyök hat á egyenlő céánégyzeten összevonom az egészet, az pedig egyenlő kétánégyzet ikszplusznégyzetgyök kettővel.

Kétszer aláhúztam az eredményemet. A saját eredményemet. Ilyen eredménye nem lehet senkinek, csak nekem. S ronggyal a kezemben vártam, mikor ordít a királyi tudor.

De az csak morrant egyet, hogy helyes. A példát gyorsan letöröltem és meghajtottam a fejemet a kopasz előtt. Nem, semmivel sem tudott nálam többet, de én tudtam annyit mint ő. Csakhogy míg az tudor, én csupán diák voltam.

Burka meg ott ült a katedra mögött, nyakig süllyedve kabátjába. Azt hiszem, eszméletlen volt.

A kopasz közben beírta nevét a naplóba, megrázta Burka kezét és kisietett az osztályból.

Komolyan mondom, senki sem röhögött. Amikor csengettek, Burka felállt s egy lépést tett felém. Valamit mondani akart, de mégiscsak fordult és betette maga mögött az ajtót.

Többet nem láttuk se számtanórán, sem az iskolában.

Kinevezték tanfelügyelőnek.

Benkő Károly

Néhány tipp azoknak, akik nem tudnak jegyet szerezni az angol-magyarra

KISÉRELJÉK MEG A BEJUTÁST, MINT

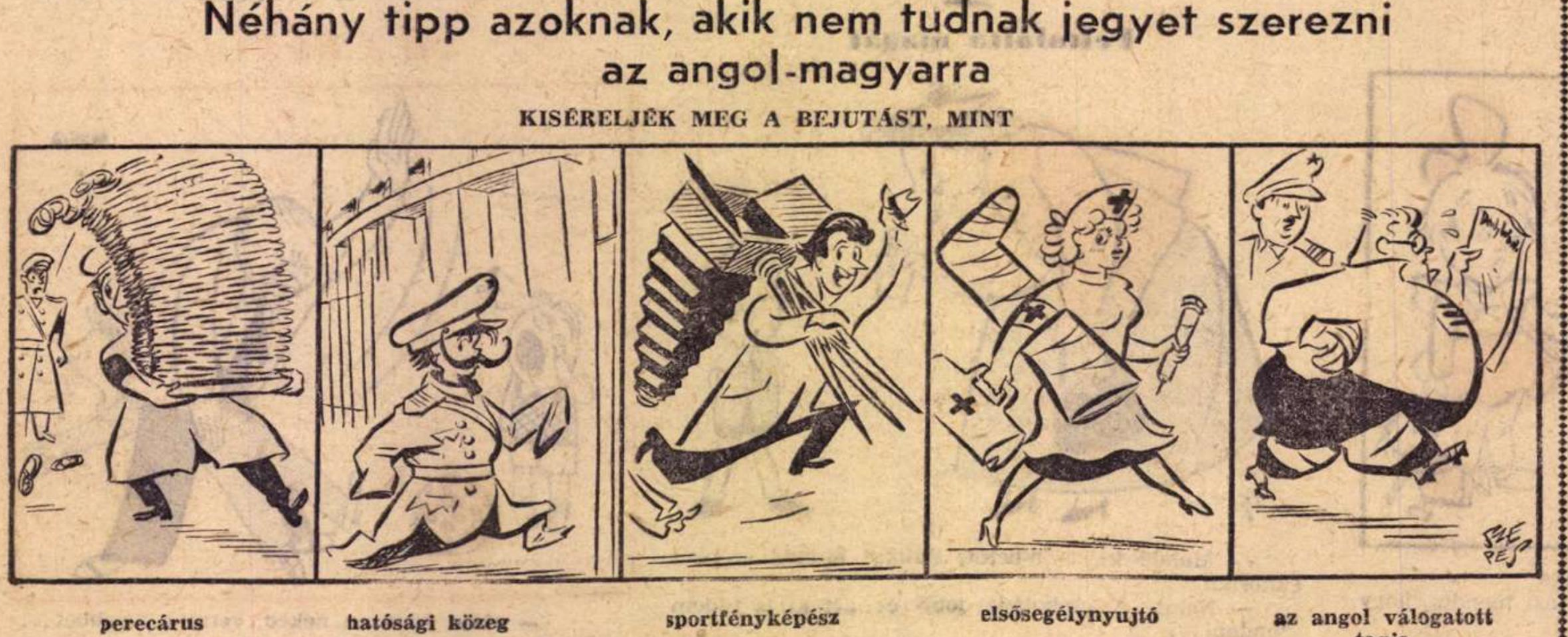

perecárus

hatósági közeg

sportfényképész

elsősegélynyujtó

az angol válogatott tagja.

TOTO
Sport, játék, nyeremény!
Próbálja meg!

KULTURFRONT

Ötven éve, 1904 május 5-én halt meg Jókai Mór, a magyar irodalom egyik legnagyobb elbeszélője. Regényeit és elbeszéléseit aranyos humor és derű szövi át. Jókai Mór nemcsak mint regényíró, hanem mint humoros író is egyike legnagyobb klasszikusainknak. „Ha engem valaki számadásra talál vonni — mondotta a magyar néphumorról tartott akadémiai székfoglalójában — mi jogon foglalom a helyet derék szaktudósaink nagytekintélyű sorában: nem fogom neki azt felelni, hogy íme, írtam 91 kötet regényt és egyebet, de fogom azt mondani: íme, kötetekbe gyűjtöttem össze a magyar néphumor elszórt adomáit, ezeket hagytam az utókornak és ezek a kötetek élni fognak,

ADOMÁK — JÓKAIRÓL

Jókai a Mór nevet csak az irodalomban használta, egyébként Móricnak írta magát alá. Amikor Tóth Lőrinc egyízben levélben így szólította meg: „Kedves barátom, Mór", Jókai így válaszolt: „Édes barátom, Lőr".

★

Évekig tagja volt Jókai Budapest főváros képviselőtestületének. Uj választás következett és a jelölteknek valami formulárét kellett kitölteniök a személyükre vonatkozó adatokkal. Jókai ezt, úgylátszik, nem tette, kimaradt a listából, nem jutott be a képviselőtestületbe s mikor okát kérdezték, így állította be a dolgot: „Nem voltam választható, mert nem tudtam igazolni, hogy tudok írni és olvasni."

★

Jókai 1882 május 21-én nem volt jelen a képviselőház ülésén, de a gyorsírói feljegyzések mégis szerepeltették — fejrázás alakjában. Másnap Jókai szót kérve, így rektifikálta a tévedést: „T. Ház! Bocsánatot kell kérnem a t. Háztól, hogy a legközelebb mult ülésen, amikor az egyik képviselő beszédét tartotta, nem voltam jelen. Tévedésből írja a gyorsírói tudósítás, hogy Jókai Mór fejével tagadólag intett. Én fejemet mindig magammal szoktam hordani."

★

Jókai maga beszélte el, hogy egy sághvidéki kiránduláson bemutatták egy öreg bácsinak. Jókai... Jó... ka...i Mór — dünnyögi az öreg, beh ismerős név valahonnan. Tudom már. Nem öcsém uram volt az, aki ezelőtt harmincöt évvel olyan szépen szavalta a komáromi examenen ezt a verset: „Tekintetes karok és rendek." — De bíz én voltam — felelte megörülve Jókai a nagymemóriájú aggastyánnak, aki azóta soha nem hallotta a Jókai nevet.

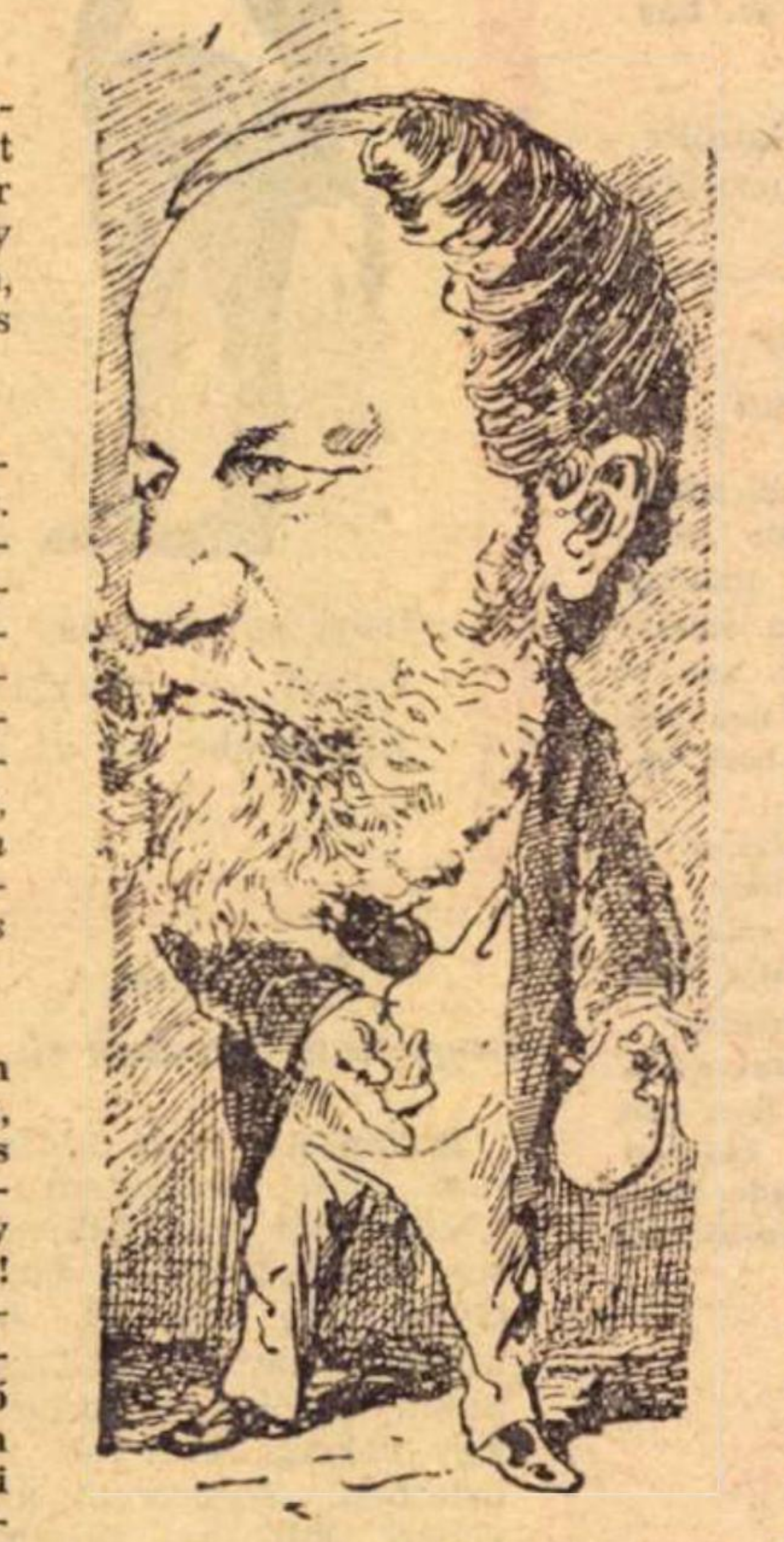

Jókai Mór karikatúrája.
(Egykorú rajz.)

Munkácsy mesélte Jókainak

Tudod-e Móric, hogy lettem én festő? Mikor Aradon szegény asztaloslegény voltam, megláttam egyszer a Bettelheim könyvárus kirakatában egy hatalmas bajuszú hazafi életnagyságú képét. Ha én ezt a bajuszt le tudnám pingálni! Mihelyt pénzem volt rá, megvettem a képet és sikerült a bajusz, a kép is. Akiknek megmutattam, mindjárt ráismertek: Jókai Mór volt.

JÓKAI-EPIGRAMMÁK

A szerelem — ellopott idő a paradicsomból.

★

Bölcs Salamon azt mondta: „minden hiúság a világon". Hanem azért mégis ezer felesége volt.

★

Sok hölgy annyira szereti a divatot, hogy erényes és hű is tudna lenni, ha ez divatba jönne.

★

A bor olyan, mint a mikroszkóp, százszoros mértékben mutatja föl azokat az indulatokat, amelyek a férfijellem alapját képezik: a jót éppúgy, mint a rosszat.

★

Ugyanaz a férfi az egyik asszony mellett gyáva bölcs, a másik mellett eszeveszett hős.

★

Milyen gonoszak a férfiak! Megtörni hitvesi esküt annyi nekik, mint egy diót megtörni. Néha aztán az asszony is bosszút áll magáért. Vannak azonban asszonyok, akik nemcsak magukért állnak bosszút, hanem tíz-húsz megcsalt asszonyért is.

★

Aki emberhúst eszik, annak neve — kannibál. Aki emberi szellemet eszik, annak neve — cenzor.

Jókai Mór írja gyermekkori első színpadi kísérleteiről

A harmadik szinpadi előadás már a sajátom volt. Sajátom a színpad, a színmű és a társaság. Conjugista diákok voltunk Benke Kálmán, Vörös Benő, Goda Sándor, Szikra Ferkó meg magam. Ez volt a társaság. Tízéves volt köztünk a legöregebb. A színpadot kocsiszínben állítottuk fel, kulisszákat is magunk festettünk. A A színdarabot én írtam. A címe volt: «Arhenheim Fridrik, vagy a meggátolt gyilkosság", szomorújáték öt felvonásban. Meg akarja abban egy gonosz nagybátya minden módon gyilkoltatni az unokaöccsét, hogy vagyonát örökölje, de őrködik afölött egy remete, s végre kiderül, hogy az a meggyilkolandónak elveszett apja. A gonoszság kiderül, az ártatlanság diadalmaskodik, a gonosz intrikus maga eszi meg a megmérgezett ételt, mivel öccsét el akarja veszíteni. Mind benne volt ez abban a darabban. El is játszottuk mi azt szépen. Nem is volt semmi egyéb baj, mint hogy Vörös Béni a remete szerepét egy álló helyben mind az öt felvonásra valót végig elmondta.

Jókai mint „törvényszéki elnök"

Amikor Jókait kinevezték „a szerzői jog sérelmeiben ítélkező törvényszék elnökének", ezt a tisztét félig komolyan, félig tréfásan fogta fel. Egyszer úgy...: ...„erős próbára lett téve igazságosztó hajlandóságom. Egy cukrász meg egy korcsmáros volt a peres fél. A cukrász írt egy szakácskönyvet, s a korcsmáros azt szépen utána nyomatta. A cukrász pert akasztott a korcsmáros nyakába. S ez a per került a mi törvényszékünk elé, szakértői eldöntés végett. A cukrász mondhatom, hogy fogas prókátort választott magának. Az alperes azt hozta fel a maga védelmére, hogy a szakácskönyv nem irodalmi mű, nem tartozik azon tárgyak sorába, melyeknek szerzői joga védelemben részesülhet. „Micsoda! Hogy a szakácskönyv nem irodalmi mű? Hogy a szakácsmesterség nem művészet? Hol van hát a világirodalomnak olyan remeke, aminő egy szarvasgombás libamájpástétom? S ha valamennyi szobrász mind összeteszi a tudományát, tud-e produkálni egy tál sültmalacot?" S nekem ki kellett mondanom, hogy a prókátor ugyan goromba fráter, de azért igaza van. A bíró csak egyféle becsületet ismer. Az alperes bűnössége kimondatik. Szakácskönyvet sem szabad lopni."

Jókai Mór ujságot is szerkesztett, ő volt a szerkesztője az „Üstökös" című szatirikus hetilapnak. Az „Üstökös" 1859. évi 18. számából közöljük Jókai alábbi írását:

Ne légy Othelló

Írta: Jókai Mór

Tudod barátom, az ember nem hisz az asszonyféléknek. Az ember annyiféle tapasztalást tesz nőtlen legény korában, hogy azután, amikor megházasodik, a háta borsódzik bele, ha arra talál gondolni, hátha most azt mind nekem fizetik vissza, amit én adtam kölcsön másnak. Arra pedig mindig és mindenütt gondol az ember. Ki nem tudja verni a fejéből: vajjon, amíg én a törvényszéken a felperesemet védelmezem, azalatt odahaza az alperesemet nem convincálja (nem győzi-e meg) valami zúgügyvéd? Ha el találok maradni hazulról, nem marasztalnak-e el távollétemben? Óh, mert csak azt lehetne még elérni valami áldott paragrafussal, hogy senki se udvarolhatna a férj nevében ügyvédi meghatalmazás nélkül, ahogyan nem lehet enélkül senkit sem képviselni a törvényszék előtt. Egy rongyos telket sem lehet átiratni más nevére láttamozott felhatalmazás nélkül, hanem az ember legféltettebb fekvő birtokát nem védelmezi a törvényhozás.

Hát egyszer el kellett utaznom hazulról valami távoli megyében történendő végrehajtás miatt. Oda kellett maradnom vagy hat napig. No, elképzelheted barátom ezt a torturát: hat napig nem látni, hogy ki jár be a házam ajtaján? Megígértettem az asszonnyal, megesküdtettem rá, hogy senkit sem fogad azalatt, amíg oda leszek, hogy zárva tartja az ajtót, s ha csengetnek, megkérdi ki az? Ha férfi hangot hall, azt mondja, hogy jöjjön egy hét mulva, mert sok a rablás, gyilkolás mindenfelé. Az emberhez, ha megtudják, hogy nincs otthon a férj, mindenféle elegánsul öltözött rablók bekéredzkednek, az ember azt hinné, hogy gavallérok, s mikor egyedül vannak, kést rántanak, legyilkolják az embert. Igy — jól megijesztettem az asszonyt. Fogadta, hogy vigyázni fog magára.

Én azonban nem nyughattam a messziségben, hevenyében összebékítettem peres feleimet, s ahelyett, hogy hatodnapra készültem volna el a kiküldetéssel, már negyednapra útban voltam hazafelé. Meglepem az asszonyt, korábban jövök. Jaj neki, ha eltántorodott. De hátha nem tántorodott. Hátha zárva találok minden ajtót, s először elváltoztatott szavamra azt mondják, hogy menjek a pokolba, míg az igazi hangomra ismerve örömsikoltással tárulnak ki ajtók és karok, hogy engem kebleikre öleljenek. E kettős gondolat hányt-vetett egész úton, jobban mint a döcögős szekér.

Végre lakásom elé érek. Három lépcsőt átugorva rohanok fel, s a legelső, amit látok az, hogy az ajtóm nincs bezárva. Ahogyan benyitok, a szobalány toppan velem szemközt.

„Óh, a tensúr!" sikolt fel a fehér cseléd ijedten.

„Miért ijedtél meg, gonosztevő? Hol az asszony?"

„I-i-izé!"

„I-i-i-izé?! Pokol és mennykő! Mindjárt tudtam, hogy izé!"

Széttekintek, hát az előszobában az asztalon egy sipkát pillantok meg. Egy férfi sipkát.

Odarohanok, felragadom: „Kié ez a sipka? Itt férfinek kell lenni!"

Azzal félretaszigálok magam elől minden lelket, berontok az ebédlőbe, ott nem találok senkit, onnan rohanok a hálószobába, annak ajtaját félig eltorlaszolva találom mindenféle szekrényekkel és pamlagokkal.

„Ahá! Itt van valaki!"

Berohannék. Jaj annak, aki ott van!

És íme, mit látok. Egy gyanus külsejű idegen valóban ott rejtőzködik térden guggolva az ágy függönyei mögött.

— Kicsoda ön? Mit akar ön itt? Öné ez a sipka? — orditék rá, mint egy oroszlán.

Az átkozott gonosztevű hidegvérrel válaszolt szavaimra:

— Én vagyok Sligorák asztalosmester. A ténsasszony parancsából újra politúrozom a bútorokat, míg a tensur odajár. Ne tessék összegyűrni a sipkámat, mert még új.

Én azután nagyon szerettem volna, ha ezt a jelenetet senki sem látta volna, de olyan nagy lármát csaptam, hogy az egész ház összecsődült, s kitől legjobban szégyelem magam, az a feleségem volt, aki a folyosóról akkor került elő bekötött fejjel és igen porosan, mert az ártatlan pamlagvánkosokat porolta. A porolópálca akkor is a kezében volt. Csak annyit mondott fejét csóválva, hogy: „Othello".

Már nem tudom, hogy egy szónak vette-e, vagy háromnak? Mert én úgy is érthettem, hogy: „Ó, te ló!"

Az „Üstökös" gúnyrajza az 1880-as évek képviselőjelöltjéről

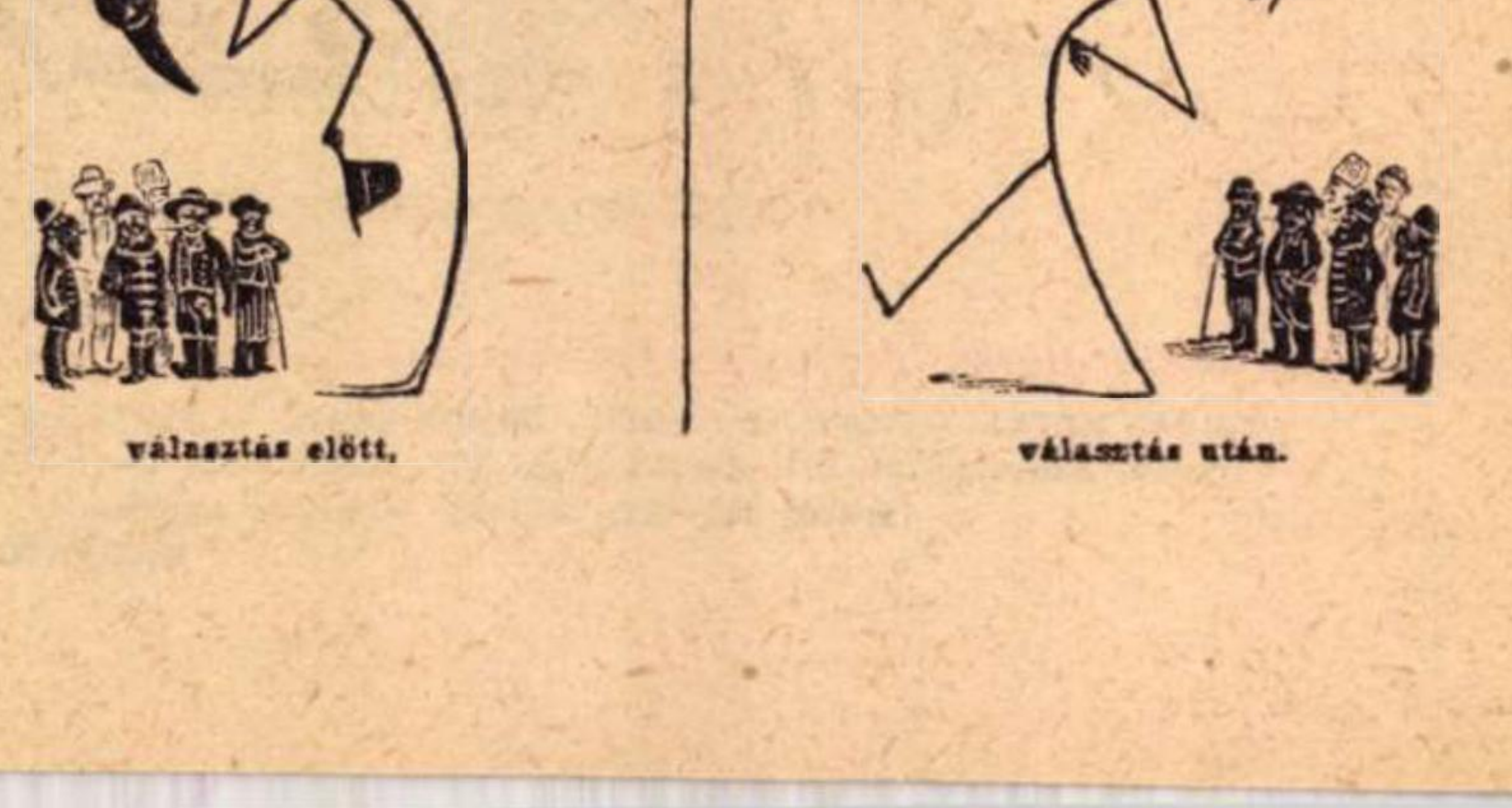

választás előtt.

választás után.

Le a bürokráciával!

Kép a nem is olyan távoli jövőből

A Tüsped megtagadta a Nemzeti Színház fűtési salakjának elszállítását.

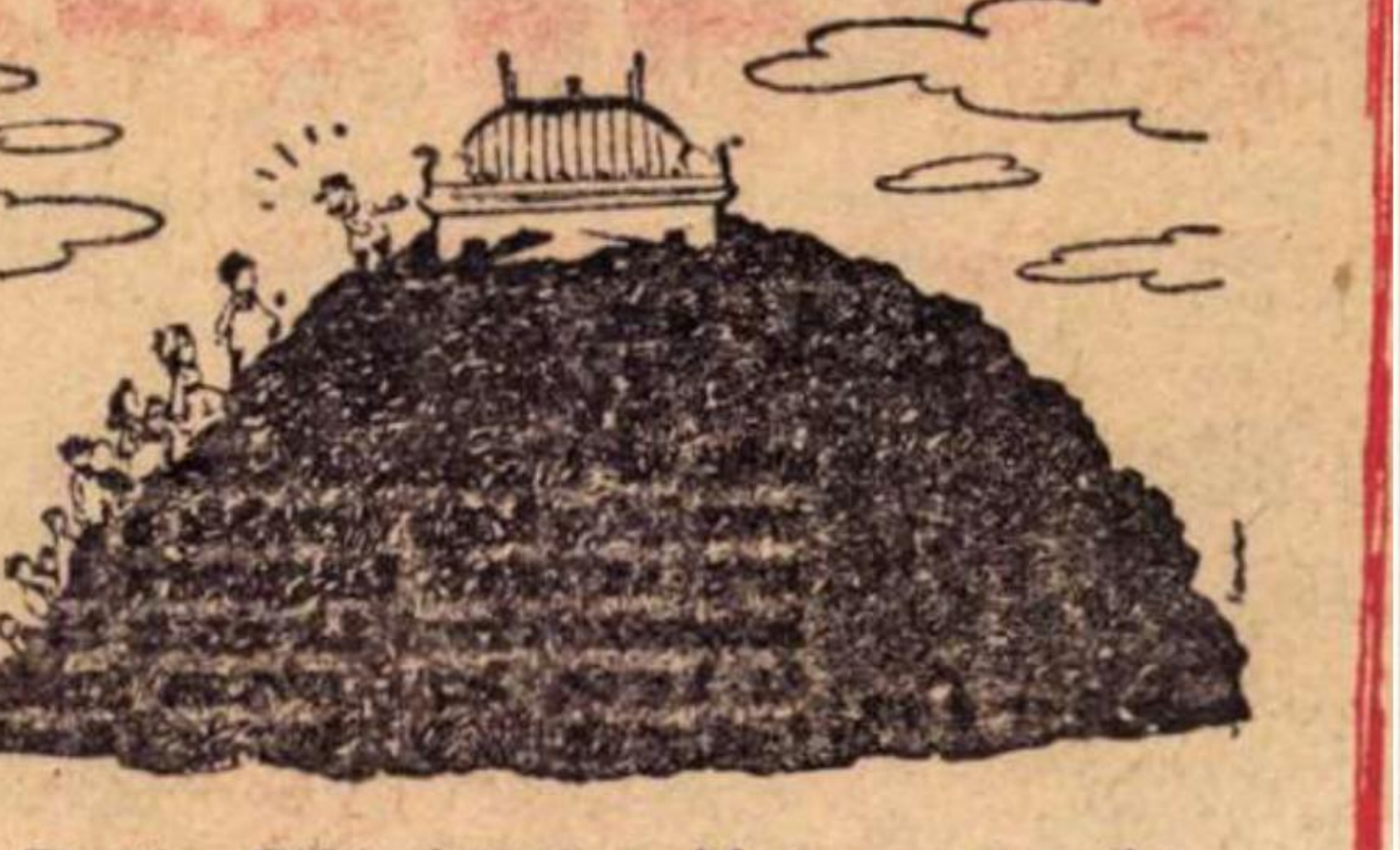

Portás: Földszínti jegyekkel erre tessék!

Így járatják le az újító mozgalmat

A Zalaegerszegi Ruhagyárban az ötletnapon egész sor „ötletet“ fogadtak el újítási javaslatnak.

Az egyik dolgozónak, aki azt javasolta, hogy az üzemi népboltban tűt és gyűszűt árusítsanak, 100 forintot fizettek. Egy másik újítónak az a ragyogó ötlete támadt, hogy a wécékre feliratot kell alkalmazni. Ezt az ötletet is olyan zseniálisnak találták, hogy újítási javaslatnak minősítették és 100 forint előleggel jutalmazták.

Erre egy harmadik résztvevő vérszemet kapott és benyujtotta javaslatát.

— Szereljenek zárat a wécékre!

A bizottság elámult. Ilyen ötletes ember és eddig senki sem figyelt fel rá! Korszakalkotó! Zár... Ajtón... Ilyen még nem volt!

— Kétszáz forint! — döntött a bizottság.

Ilyen könnyen lehet pénzt keresni? — vélte egy negyedik és már fel is állt:

— Javaslom, hogy szüntessék meg a „kezitcsókolom“ köszöntést!

Valaki odasúgta az illetőnek:

— Remek a javaslat, Mancika kezítcsókolom, biztosan ez is pénzt jelent.

Jelentett is. Már ki is fizették a 100 forint újítási előleget.

Úgylátszik, a zalaegerszegi pénzosztásnak híre terjedt a Szegedi Ruhagyárban, mert ott is hasonló módon díjazták az újításokat. Így például 500 forintot kapott valaki, aki azt javasolta, hogy a hulladékot adják el a Szegedi Műszerész Szövetkezetnek. Kétszáz forintot fizettek egy másik újítónak, akinek eszébe jutott, hogy a minőségi ellenőrök szobájában a fűtőtestet meg kell javítani.

A fűtőtest ugyanis elromlott és így az ötlet valóban csodálatos volt. Az újító valószínűleg nagyon fájlalta, hogy a vízcsap jó volt. Talán a vízcsap megjavításának ötletéért is kapott volna öt százat...

★

Érthetetlen: hogy merészelik így pocsékolni az állam pénzét és ilyen felelőtlenül lejáratni az újítómozgalmat.

Kapunyitás telefonnal

Éjjel félkettőkor a pályaudvarról hazaérkezve, csengettem a kapun. Hosszas várakozás után a kapun valami világos foltot vettem észre. Gyufát gyujtottam és a következő szövegű cédulát találtam a kapura tűzve:

„A csengő nem mindig szól, elromlott, ha nem jövünk kaput nyitni, kérjük telefonon beszólni. Tel.: 125—069. Házfelügyelő.“

Mit tehettem? Csomagokkal felszerelve, fáradtan baktattam a közeli Club-eszpresszóba (egyetlen éjjel is nyitva lévő hely a környéken), vettem egy tantuszt és telefonáltam a házfelügyelőnek, kérve őt, hogy legyen szíves, engedjen be a kapun.

Nem lenne egyszerűbb, ha rögtön megjavítanák a rossz csengőt?

A Katona József-u. 14. sz. ház egyik lakója

★

A házfelügyelőt felhívtuk telefonon és ő közölte, hogy a csengőt azóta megjavították. Mégis leközöljük a levelet, hogy a kerületi KIK okuljon belőle.

Tüzdelt bosszúság...

Újabban az a szokás jött divatba, hogy az elküldendő leveleket egyes hivatalok dolgozói boríték helyett tűzőgéppel átkapcsolják. Ez a módszer takarékossági szempontból igen helyes, — amíg egy helyen kapcsolják át a levelet. De sajnos, ilyen „egykapcsos“ levél olyan ritka, mint a fehér holló! Annál több az olyan, amely 4—5, sokszor 10 helyen is át van tűzve. Egy-egy ilyen levélnek a kibontása nemcsak bosszúságot okoz felbontójának, hanem idejét is feleslegesen elrabolja. Viszont, ha nem piszkálgatja kellő türelemmel a kapcsokat, akkor a levél sokszor rejtjeles, lyukacsos, olvashatatlan papírronggyá válik.

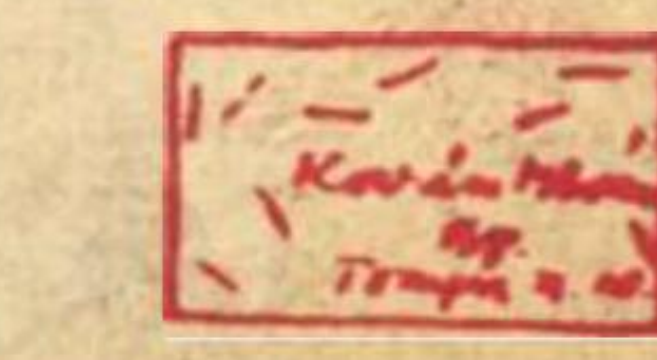

Kedves Ludas Matyi, a leveleknek ilyen formán való agyontűzdelése apróságnak látszik ugyan, de azoknak, akik a postabontást végzik, mindennapi bosszúságot, országos viszonylatban pedig sok tízezer feleslegesen kiesett munkaórát jelent.

Tarján György
Bp., V., Március 15-tér 8.

Pallóvásár Mezőkövesden

A TÜZÉP mezőkövesdi telepére mentem deszkapallót vásárolni. Beléptem az irodába, ahol kérdésemre azt a választ adták, hogy kaphatok, amennyit akarok. Csupán arra voltak kiváncsiak, hogy hova valósi vagyok.

— Tiszapalkonyán lakom — feleltem a furcsa kérdésre.

— Az más — volt a válasz. — Akkor nem kaphat pallót. Nem a mi körzetünkhöz tartozik.

Hiába erőlködtem, hogy a palló szabadáru, az irodában rám se hederítettek. A kapuban mentőgondolatom támadt. Megszólítottam egy mezőkövesdi embert:

— Nem tenné meg nekem azt a szívességet, hogy innen a TÜZÉP-től pallót vegyen a részemre?

— Dehogy nem — volt a válasz. — Nagyon szívesen.

Ami nekem, tiszapalkonyinak nem sikerült, azt a mezőkövesdi jóember pillanatok alatt elintézte. Még délután megrakodtunk és boldogan mentem haza a pallóval.

Most már csak azt szeretném tudni, hogy miért van szükség ilyen értelmetlen rendelkezésre?

Ifj. Tóth Pál
Tiszapalkonya

Elnémult rádiók...

Kedves Ludas Matyi! Községünkben tíz telepesrádió van, — de használaton kívül. Nem lehet hozzá telepet szerezni. A rádiótulajdonosok nevében kérdezem: mire lehet a rádiót felhasználni telep nélkül? Ha még soká tart a telephiány, akkor galambházat csinálhatunk a rádiókazettából.

Horváth László VB-elnök
Szorosad

Idejében szólunk,

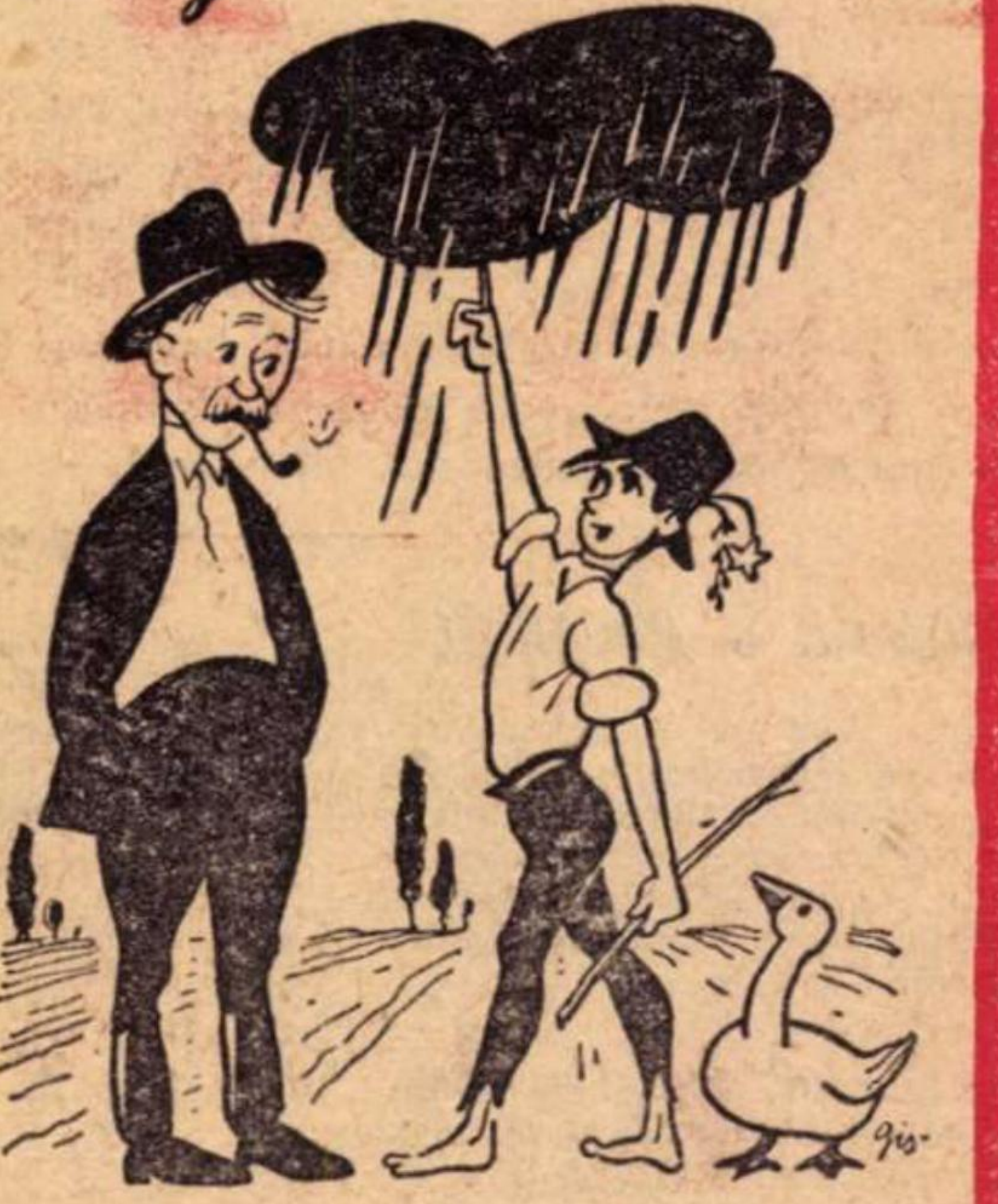

hogy egy kapálás felér egy jó májusi esővel — de ezt a gazdák vegyék figyelembe, ne az esőfelhők!

Szerencse, hogy nem kezdték el...

Budapestre való utazásom előtt bementem a békéscsabai vasútállomáson lévő fodrászhoz, hogy levágassam hajamat. Az üzletben három barátságtalan fodrász ácsorgott. Egy vendég sem volt az üzletben. Sógoromat, aki velem jött az üzletbe, nyomban elkezdték beretválni, de hozzám senki sem nyult.

— Hajvágás! — mondtam hangosan.

— Nem lehet! — válaszolta az egyik segéd még

hangosabban. — Csak délelőtt 10 óráig vágunk hajat...

Ránéztem az órámra: tíz óra mult öt perccel.

— Rendelet, az rendelet — ismételték ketten is.

Így a hajvágásból nem lett semmi.

Elgondolkoztam azon, hogy ki a nagyobb bürokrata, a rendelet szövegezője, vagy a fodrász? Lehet, hogy mind a kettő? Csak annak örültem, hogy nem tíz óra előtt öt perccel érkeztem. Még képesek lettek volna félig megnyírva kitenni a szűrömet...

Simon Pál
Budapest

Ludas Matyi elintézte

A „Tej- és fejősajtár“ című cikkel kapcsolatban közöljük: az elkövetkezendő időkben még fokozottabban ellenőrizzük az áruk helyes elosztását.

BKM Vas- és Műszaki Ker. Közp.

A VI. kerületi Vendéglátóipari Vállalat „Minőségi vajas süteménybolt“-jával kapcsolatban megjelent cikk alapján vizsgálatot tartottunk. Utasítottuk a bolt vezetőjét: figyelmeztesse az áruszállítót az áru helyes kezelésére.

Bp., Vendéglátóip. Tröszt
Percze Lajos

Az elveszett postacsomaggal kapcsolatos ügyem elintéződött. A IV. Postafőosztály kártérítést fizetett. Köszönöm a gyors elintézést.

Gáspár Lajos
Ordas

Örömmel közöljük, hogy a vezetékes rádiót a Ludas Matyi közbelépésére beszerelték lakásunkba.

Ványi Ferenc és felesége
Püspökladány

„Ezt a nyomtatványt elmarasztaljuk“ című közlemény adatai helytállóak. Papírtakarékosság miatt a bíróságok régi nyomású űrlapokat is felhasználnak. A szöveg sokszor elavult. Intézkedtem, hogy az űrlapokat kiigazítsák.

Dr. Naményi Béla,
a XI. ker. Bíróság elnöke

Három éve húzódó munkabér-ügyem a kiskunhalasi tangazdaságnál kedvezően elintéződött. Köszönöm, Ludas!

Molnár Ferenc
Bácsalmás

„Idejében szólunk“ című rajzra közöljük, hogy a Fővárosi Ásványvíz- és Szikvízüzem tervszerű megelőző karbantartással, a töltőberendezések állandó javításával készül a nyárra. Amennyiben megfelelő mennyiségű szállítóeszközt bocsátanak az illetékesek rendelkezésünkre, a szikvízellátás zavartalanságát biztosítani tudjuk.

László György
oszt. vez.

BÚTOR KERESTETIK

Több bútor kellene a pesti bútorüzletekbe, mert sok a vevő és kevés a bútor.

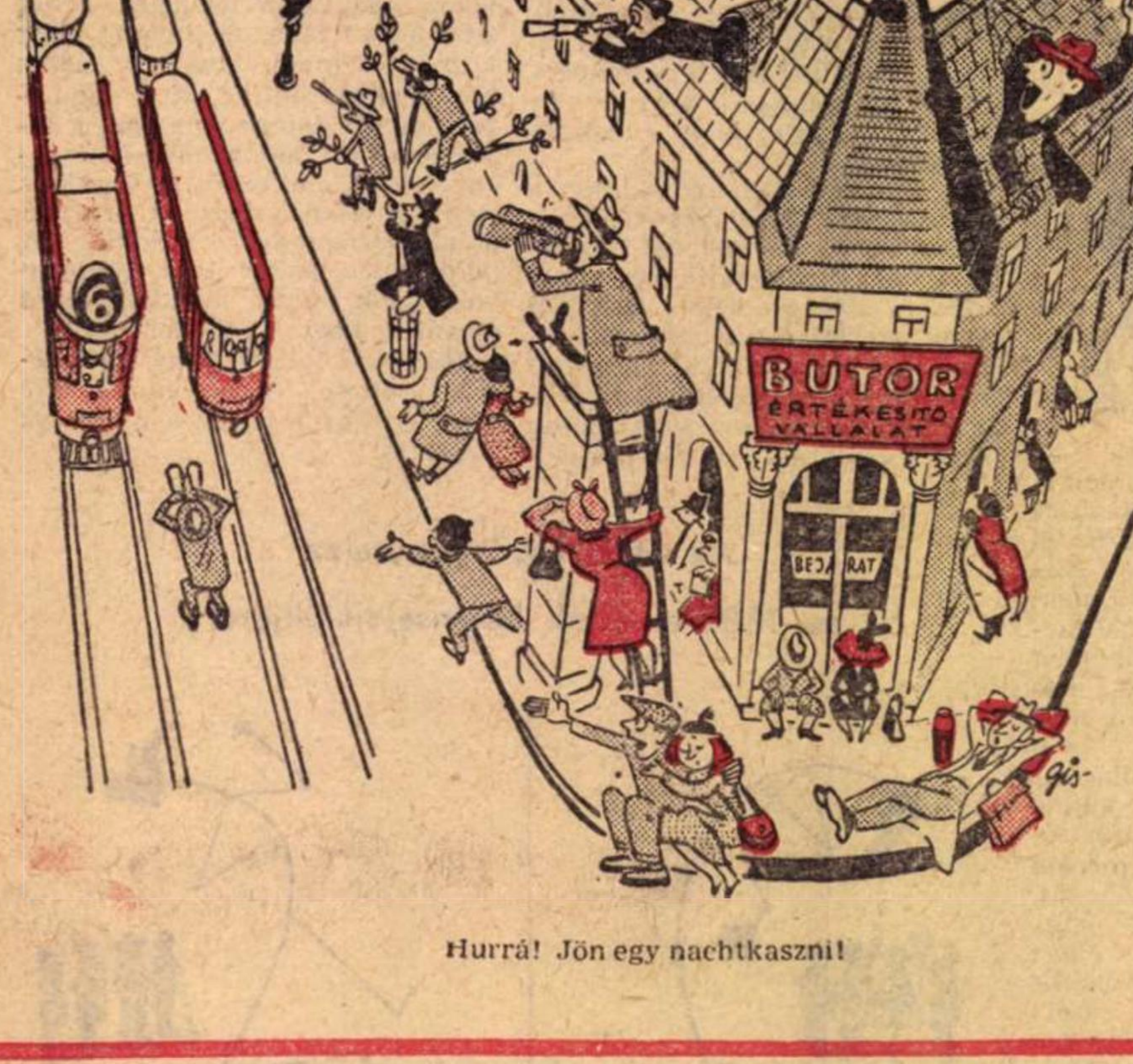

Hurrá! Jön egy nachtkaszni!

Juhtúró és franciasaláta

I. JUHTURÓ

A Lenin-körúti Tej és Tejtermék Mintaüzletben 10 dkg ízletes, jóminőségű juhturó 2.30 Ft-ba kerül. Néhány KÖZÉRT-ben 10 deka juhturóért már 2.43 Ft-ot kell fizetni. Ez a turó, — miután drágább és csípősebb, a vevő részére szinte élvezhetetlen. No, de ezt a 13 fillért 10 deka turónál még csak „lenyeli“ az ember, azonban a Büfé Vállalat kezelésében lévő árudában 10 deka juhturóért már 3.30-at számolnak. Nem túlzás ez?

II. FRANCIASALÁTA

A vállalati büfében 10 deka franciasaláta 1.40 Ft. Ugyanakkor az éjjel-nappali KÖZÉRT-ben 1.70 Ft. Sajnos, nem állt módomban megnézni az említett csemege készítését, s így nem tudom, hogy a felhasznált anyagok mennyisége és minősége különböző-e. Lehetséges. De nem sok egy kissé a 21 százalékos árkülönbözet?

Forrai László
Bp., I., Krisztina-krt 55.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1.
Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!